

תַּפְּלָה לְלִ"ג בַּעוֹמֵר

א. רבונו של עולם, מלא רחמים, פתח לנו את אוזרך, והשפע עלינו אור חדש ביום קדוש ונורא זה, שבו מאירה נשמת רבי שמעון בר יוחאי באור חדש, פותחת לנו את כל הרקיעים וממשיכה לנו השגות אלקות לכל השנה כלה, יום שבו מתגלית הנשמה שזכתה לתקן את חטא אדם הראשון בשלמות, עד שנאמר עליה: "נעשה אדם - נאמר בעבורך". זכה רבי שמעון בר יוחאי להחזיר את כל האורות לשרשן, אור גניז וטמיר וקדמון צח ומצחצח, שהם חמשת הפרצופים של אדם קדמאה, שתקנם בשלמות, עד שאפלו משה רבנו נזקק לו, כי כשעלה למרום לחדר שנקרא "מרום", בו היו גנוזים הלווחות הקדושים, נתעברה בו נשמת רבי שמעון בר יוחאי במלחמתו עם מלאכי רום, בבחינת "עלית למרום שביט ש'ב'י'" (שמעון בר יוחאי).

ב. רבונו של עולם, גדל העצה ורב העלייה, פיננו מלא שירת הודיה על היום הנפלא שהורדת לעולמך, שהוא יום ההולאה של רבי שמעון בר יוחאי, שבו חדוה וששון בכל ההיכלות, חיות לכל העולמות, יום שבו כל מלאכי מעלה ששים ושמחים בהתגלות האורות החדשים והנפלאים. יום שכל שרפי מעלה אראלים ותרשישים מצפים לו בכליון עינים, מצפים להתגלות האורות החדשים והמחדשים, שנסתמו ונעלמו מאז חטא אדם הראשון. כי היה על אדם הראשון להוסיף שפלות וענוה, הכנעה ובושה, אימה ויראה, יותר ויותר מרגע לרגע, ולשיר להודות ולזמר משעת הבראו ועד פניסת השבת כמו שנאמר: "טוב להדות ליהוה ולזמר לשמך עליון", כדי לזכות עם פניסת השבת לפתיחת כל מקורות האור, עד "והיה אור הלבנה כאור החמה", לתקן על ידי כן שבירת הכלים, ולהמשיך את האור לכל התהומות והמחשכים. אך הוא לא עשה כן, אלא נסה להרקיע שחקים, ולהמשיך את האור בלא תפלה ותחנונים, בלא זמר ושבחים. בבחינת עץ הדעת, בבחינת "ולא יתבשו". הפסיק על ידי כן בין חכמה דאדם קדמאה לחכמה סתימא דעתיקא קדישא. מאז שבירת הלווחות, לא היה מי שיתקן זאת, עד שנאצלה נשמת רבי שמעון בר יוחאי הקדושה והנוראה, שגלתה שבעים תקונים, הנמשכים משבעים פנים, שבהם כלולים כל האורות הגנוזים מפתר דאדם קדמאה, ובהם הבטול השלם לאור אין סוף, באפן שלא ידע האדם מעצמו כלל.

ג. רבונו של עולם, חוס ורחם עלינו והאר לנו את האור הנורא של סתרי אוריתא ביום קדוש ונורא זה, יום ל"ג בעומר, אשר בו מתגלית מחדש נשמת רבי שמעון בר יוחאי ביתר שאת וביתר עז. כי כפי ירידת הדורות, כן הולכת ועולה נשמת רבי שמעון בר יוחאי עד אין סוף ועד אין חקר, כדי למשות מן המים הזדונים את המטים לשקע ביון מצולה.

ד. אנא אבי, חוס וחנוני בכח רבי שמעון בר יוחאי, יחיד מיחידי הדורות, שזכה להשלים דמות צלם תבניתו בתכלית השלמות. עזרני לנתק ולשבר, לעקר ולמגר את כל שלשלאות הברזל שנקשרתי בהם, זכני להשתחרר מכל הכבלים שנסתבכתי ונלכדתי בהם, ההולכים ומשתרגים ועולים על צוארי מיום אל יום ומרגע לרגע יותר ויותר, כי בכל שעה ושעה הולכים וגוברים ההרהורים הרעים השוטפים את לבי ומחי, ומי המבול המציפים את כל כלי. אנא הצילני מידם, פן יכסו כל החרים הגבוהים, פן לא תשאר בי אף נקדה אחת שלא נשטפה עדין במי המבול הזדונים והנוראים. "טבעתי ביון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושבלת שטפתי". אנא אבי שבשמים הצילני מן ההרהורים הרעים הסובבים אותי מכל הכוונים, תן לי יעצה כיצד להמלט מהם. כי כל העצות שמצאתי עד כה, עזרו לי רק לזמן מועט, ואחר כך שוב עטו עלי הרהורי ביותר, עד לא נתנוני השב את רוחי, "באו מים עד נפש, אמרתי נגזרתי, שתני בבור תחתיות" ומתחתיו, נפלתי לעמקי עמקים שלא נפל שם אדם מעולם. "כמו פלח ובקע בארץ נפזרו עצמינו לפי שאול", בקעתי את כל הארץ בנפילותי, ואת התהום מרב חטאי, שקעתי יותר מקרח ועדתו, והגיהנם הפעורה מתחתיה מלפפת אותי מכל עברים. אני כאוד הנתון עדין בתוך האש, והלהבות מקיפות אותו מכל צד ועבר.

ה. נא אל רחום וחנון, הן ידעת שאני נעור וריק מכל וכל, וכל סמיכתי ומבטחי בכח הצדיקים האמתיים ובזכותם העצומה. ביום זה נסמך אני ונשען בכח רבי שמעון בר יוחאי הקדוש, שזכה לראות מסוף העולם ועד קצהו, מתחלת הבריאה ועד סופה, יוצא ובא בהיכלות של מעלה, מכיר כל סודותיהם, ויודע תושיה להמתיק את כל הדינים, עד אשר אמר: אלו היו אלעזר בני וינתם מלך יהודה עמי, יכל הייתי לתקן את כל הבריאה מתחלתה ועד סופה. נאמנים דבריו ואמתיים, חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים. ובודאי הצדיקים האמתיים בעזרו, נצבים לימינו, לתקן את העולם כלו, מראשיתו ועד סופו, ועל כך כל שברי ותקנותי, מצפה ומיחל אני, שגם לשפל ולבזוי כמוני יהיה תקוון, גם לפגום בברית כמוני תהיה פדות והצלה, גם לחוטא כמוני בחטאים שבין אדם למקום ושביין

אדם לחברו - תמצא דרך לכפרה ולמחילה. כי אף על פי שאיני ראוי למחילה, באשר ממשיך אני להזיק ולהשמיץ, לחרף ולגדף, לגנות ולבזות צדיקים ויראים ואנשים כשרים, בסתר ובגלוי, הטובים ממני רבבות פעמים, ולשפך את דמם כמים מדי יום ביומו, ובכל רגע ורגע, אשר על זה נאמר: כל המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא - אף על פי כן אני מלא תקנה כי צדיקיך האמתיים כרבי שמעון בר יוחאי ימשיכו עלי מחנם ומחסדם, עד שיתהפך לבבי לאהב את כל בריותיך, בפרט את יראיך ועושי רצונך, ועל ידי כן אזכה לתשובה שלמה ולמחילה גמורה.

ו. אנא, אבי שבשמים, תן בי לב לחבב ולאהב את כל עמך ישראל הכשרים, תן בי לב טהור להתחבר ולהתקרב אל התמימים והיראים, תן בי לב נקי וזך לאהב אותם אהבה עזה, בפרט את צדיקיך המקדשים את שמך בעולם. זכני ביום ההולא של רבי שמעון בר יוחאי להתקן ולהטהר מפגם תלמידי רבי עקיבא, שלא נהגו כבוד זה בזה. כי גדול ונורא העון הזה ושנוי עד מאד לפני המקום, שהרי בעטיו נענשו קדושי עליון בחמרה יתרה, בעבורו נספו עשרים וארבעה אלף תלמידים על פגם דק מן הדק, שאין לנו בו שום תפיסה והשגה.

ז. אנא אבי שבשמים, תן לי מחנם ומחסדם של צדיקי האמת, זכני לאהבה ולחביבות של רבי שמעון בר יוחאי שאמר: אנן בחביבותא תליא מלתא - עד אשר אתכלל בכבוד האלקי של התנא האלקי, שתקן פגמם של אלו שלא נהגו כבוד זה בזה. זכני לדבק באורו הגדול של רבי שמעון בר יוחאי, המתגלה ביום המיוחד הזה, זכני לאור הגואל את העולם מאפל שנאת הנם ובזוי חברים, אשר בכחו פתח רבי שמעון בר יוחאי את כל הרקיעים וגלה סודות שלא התגלו מעולם, עד שכל הפמליא של מעלה ורעיא מהימנא ואליהו הנביא ושאר כל צדיקי הדורות ירדו לשמע את גלוייו הנפלאים, וכל התקונים, אדרא רבה ואדרא זוטא.

ח. זכני, אל חנון ורחום להתקשר אל הצדיק ולאחז בו, שהרי את כל האורות האלו הוריד רבי שמעון בר יוחאי לעולם כדי לתקן את כל הנפשות שיאחזו בו, כי כל אשר יזכיר את זכותו, ימליץ עבורו התנא הקדוש לפני כסא הכבוד להוציאו משאול תחתיות ומתחתיו, להרימו ולנשאו מכל מקום שנפל אליו. אבי, צורי וגואלי, הן כל יכול אתה, ולא תבצר ממך תושיה להושיעני, כי אין רשע בעולם שלא תוכל לתקנו בכח הצדיקים האמתיים, אפלו רשע כמוני, שהרשיע יותר מכל בני תמותה, וחתר חתירות נוראות מתחת שאול תחתיות ומתחתיו, והתחייב בפגמיו וחטאיו הקשים בנדוי ובחרם רבבות פעמים. כי לא תבצר ממך

דרך עד ההשתלשלות הנמוכה של פוגם בברית, בדבור ובמחשבה פמוני, כי על כל הפגמים האלה אתה מוכן לכפר ולמחל, אם אך אעשה תשובה אמתית מעמקא דלבא, אם אך אתחרט חרטה של ממש, אם אך אהיה טובל בלא שרץ בידו. תוציאני אז משאול תחתיות ותציבני לפני פסא הכבוד. כי בכל רגע ורגע אפשר לזכות לתשובה אמתית שמגיעת עד פסא הכבוד, ובפרט כשאתה בעצמך מוכן לסייע ביד החוטאים להגיע לתשובה זו בזכות צדיקים אמתיים כרבי שמעון בר יוחאי והאבות הקדושים. אור התשובה הזה יורד במיוחד ביום ההלולא הקדוש והנורא של רבי שמעון בר יוחאי, ביום שכל בית ישראל מצפים לו כל השנה כלה, ומדליקים בו מדורות ואבוקות, לכבוד הצדיק פאר הדורות, יום שבו יהודים מכל רחבי תבל משתוקקים לבוא ולהשתטח על ציונו הקדוש, ולבקש על נפשם ונפשות בני ביתם ועל נפשות כל עמך בית ישראל ברוחניות ובגשמיות. כי יכול רבי שמעון בר יוחאי להמליץ טוב בעד כל יהודי ויהודי ולעזר לו, באשר הוא שם. כי כלול רבי שמעון בר יוחאי מכל ששים רבוא נשמות ישראל, שבכל הדורות, קבוע בלבו של כל יהודי ויהודי, וחקוק בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו כ"מחוקק" רעיא מהימנא. כל העולם לא נברא אלא בשביל זה, בשביל האדם השלם, בשביל הצדיק - "כי זה כל האדם" - "וכל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה". כי האדם לא נברא אלא לפאר ולרומם גדלת הבורא יתברך, המתגלה בעולם בכל תפארתה והדרה על ידי הצדיק יסוד עולם בתורותיו הנגלות והנסתרות. עלינו, אפוא, לספר כבודו וגדלתו של הצדיק, ללמד בספריו הקדושים ולפרסמם בעולם כלו. עלינו להגדיל תורה ולהאדיר, להאיר לזרח ולהזהיר, באור הזהר ושבעים התקונים והאדרות הנוראות, אשר סובבים עליהם כל ספרי העץ חיים ופרי עץ חיים, ומתוכם הם מפיצים דעת פנימיות התורה לכל העולם. כל ספרי הקבלה שבעולם דולים מהנחל הנובע של תורותיו הנוראות, מהנהר הנמשך מעדן, דלא פסק לעולם, לחדש חדושין נוראים בכל עת ורגע. ואין לך אדם שלא יתעורר בתשובה, כאשר יקרא את דברי הזהר הקדוש ושבעים התקונים, שכן זכה רבי שמעון בר יוחאי שחץ דבריו יפליח כבודו של הס"מ. וזהו סוד דריכת הקשת והחץ, הנהוג בכל בית ישראל בל"ג בעמר. מנהג זה בא לומר, כי זכה רבי שמעון בר יוחאי לירות חצים בלבה של הסטרא אחרא, להמיתה ולירש את ברתא דמלכא.

ט. רבוננו של עולם, תן בנו הפח לירות חצים בסטרא אחרא, עד יפליח החץ כבודו של הס"מ הנורא האופף אותנו מכל צד. כי בכל צד שאנו פונים, אנו רואים אותו נצב לנגדנו, ומאים להמיתנו בכל מיני מיתות קשות ומשנות, עד היינו

כְּדוֹר הַמִּתְהַפֵּךְ וּכְגִלְגַל הַסּוֹבֵב תָּמִיד עַל צִירוֹ, כְּאוֹפֵן הַמִּתְהַפֵּךְ סָבִיב עֲצֻמוֹ, הַנִּשְׁאָר תָּמִיד בְּמִקְוֵמוֹ, וְאִף כִּי יִרְבֶּה לְהִסְתּוֹבֵב, לֹא יִזוּז מִמִּקְוֵמוֹ כְּמֵלֵא הַנִּימָה, כֵּן הָיִינוּ גַם אָנוּ מִסְתּוֹבְבִים עַל צִירוֹנוֹ וְלֹא נִעְתַּקְנוּ מִמַּעֲשֵׂי־נוֹ הָרָעִים אֲפִלוּ כַחוֹט הַשְּׁעָרָה. וְכָל הַדְרָכִים וְהַעֲצוֹת שֶׁפָּעַלְנוּ בָּהֶם לֹא עֲזָרוּנוּ לְמַחֵק אֶת הַיִּצָר הַבוֹעֵר בְּקִרְבָנוּ יוֹמָם וְלַיְלָה, לֹא יִתְנַנוּ הַשֶּׁקֶט וּמְנוּחַ לֹא בִשְׂבִתָנוּ וְלֹא בְּקוֹמָנוּ. וּבְכָל זֶה הָרִי אָנוּ הָאֲשָׁמִים, וּבִפְרָט אָנִי הַגְּרוֹעַ מְכֹל, שֶׁהִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת יִצְרֵי הָרָע מִנְעוּרַי, כִּי מִיּוֹם עוֹמְדִי עַל דַּעְתִּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה עָדִין לֹא עָשִׂיתִי שׁוּם עֲבוּדָה מִעֲמָקָא דְלִבָּא, וְלֹא קִיַּמְתִּי שׁוּם עֲצָה בְּלֵב שָׁלֵם, וְאִף עַל שְׂגִיאוֹתַי לֹא הִתְחַרַּטְתִּי מֵעוֹלָם חֲרָטָה אֱמִתִּית. נִהְגַּתִּי בְּכָל כְּמַצּוֹת אֲנָשִׁים מְלֻמָּדָה, וְהֵייתִי כְּדוֹאֵג וְאַחִיתֶפֶל שְׁתוֹרְתָם וְעֲבוּדָתָם הֵיטָה מִן הַשָּׁפָה וְלַחוּץ, כִּי דוֹאֵג, שֶׁהִיָּה אֲבִיר הָרוּעִים, וְאַחִיתֶפֶל, שֶׁעֲצָתוֹ כְּאֲשֶׁר יִשְׁאַל אִישׁ בְּדַבַּר הָאֱלֹקִים - לֹא נִלְחָמוּ בַיִּצָרָם הָרָע, עַד שֶׁנִּפְּלוּ חָלַל בְּרִשְׁתּוֹ, בְּנִכְלָיו וּבִתְכָכָיו. אִם בְּאַרְזִים נִפְּלָה שְׁלֵהֶבֶת, מֵהַ יִגִּידוּ אֲזוּבֵי הַקִּיר.

י. אֲבָל אִף עַל פִּי כֵן אֵינִי מֵיֵאֵשׁ עֲצָמִי כֻּלָּל, כִּי אֲנִי מֵאֲזוּבֵי הַקִּיר, הַנִּסְמָכִים וְנִשְׁעָנִים בְּאַרְזֵי הָעוֹלָם, שְׂאִין אֵשׁ שׁוֹלֶטֶת בָּהֶם לְעוֹלָם (וְאֵלוֹ דוֹאֵג וְאַחִיתֶפֶל חִלְקוֹ עַל שְׁמוּאֵל וְדוֹד. וְאֵלְמֵלֵא זֶה הָיוּ יְכוּלִים כְּשֶׁאוּל לְזִכּוֹת לְכַפְרָה, וְלִהְיוֹת כְּמוֹהוּ בְּמַחְצַת שְׁמוּאֵל). אָנוּ מֵאֲמִינִים בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּצַדִּיקֵי הַדּוֹר, וּבִפְרָט בְּפֶאֶר הַדּוֹרוֹת, שֶׁעָלִיו נֶאֱמַר: "אֲנִתָּה הוּא שְׁבֵת דְּכָלֵי יוֹמָא" (שְׁבִ"ת עִם הַכּוֹלֵל גִּימְטְרִיא שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי). וְגִדּוּלִים צַדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם, מֵאִיר הַצַּדִּיק הַשּׁוֹכֵן כָּאֵן כְּשֶׁמֶשׁ שֶׁלְעוֹלָם אֵינָה שׁוֹקֵעֶת, וְאִף כְּשֶׁמִּסְתַּלְקֶת מִמְּשִׁיכָה לְהָאִיר בְּסִיְהָרָא וּבְכָל כּוֹכְבֵי־א. כֵּן, אֵל חַנוּן וְרַחוּם, תִּמְשִׁיךְ גַּם עָלֵינוּ מֵאוּרוֹ, וְתִזְכְּנוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה מֵאַהֲבָה בְּיוֹם הַהִלּוּלָא הַקָּדוֹשׁ.

יא. אָנָּה, אָב רַחוּם וְחַנוּן, הוֹרָה לִי פֶתַח הַצֵּלָה, גִּלְהָ לִי אֶת אוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק אֲשֶׁר יוּכַל לְהַצִּילֵנִי וְלְהַרְאוֹת לִי דֶרֶךְ תִּשׁוּבָה, גִּלְהָ לִי אֶת אוּרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, הַיּוֹדֵעַ אֶת רַע מִצְבֵי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלַי, מִיּוֹם שֶׁנִּצְאָצְלָה נִשְׁמַתִּי דֶרֶךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכָל הַדּוֹרוֹת עַד שֶׁנּוֹצַרְתִּי עַל יְדֵי הַהִשְׁגָּחָה הָעֲלִיוֹנָה דְּוִקָא בְּגוּף שְׁכֻזָּה, עִם חִלְקֵי נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה שְׁכָאֵלוּ, עִם חִלְקֵי הַמַּחַ אֲשֶׁר יֵשׁ לִי הַיּוֹם, שֶׁלֹּא זָכִיתִי לְהוֹצִיאָם מִן הַהַעֲלָם אֶל הַגְּלוּי. אָנָּה גִּלְהָ לִי אֶת אוּרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק שְׁיִסְיַע בְּיַדֵי לְקִיָּם אֶת עֲצוֹת הַצַּדִּיקִים, שֶׁעַל יָדָם אֲפָשָׁר לְגַלּוֹת אֶת הַמַּחֲזִין מִתְּעֻלוּמָתָן וְלְדַחֹת אֶת כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת הָרָעוֹת מִמַּחֲזֵי, שֶׁהָרִי אֵין שְׂתִי מַחְשָׁבוֹת שׁוֹכְנוֹת בְּמַחַ בְּעַת וּבְעוֹנָה אַחַת. בְּרַגְעַ שְׁמַתְגָּלִים הַמַּחֲזִין מִתְּעֻלוּמָתָן, נִדְחִית כָּל מַחְשָׁבָה זָרָה, בְּפֶרֶט עַל יְדֵי לְמוֹד שׁ"ס בְּעִיּוֹן וּבִהֲבָנָה, שֶׁעַל יָדוֹ עָקַר הַתְּגַלּוֹת הַמַּחֲזִין, הַחוֹצְצִים

והדוחים מן המַחְשָׁבָה כֹּל מַחְשָׁבָה רָעָה. אוֹיֵה לִי, כִּי זָנַחְתִּי אֶת עֲצַת הַצְּדִיקִים, וְטַמְאַתִּי אֶת רַמְ"ח אַבְרִי וְשִׁס"ה גִּידֵי בְּכָל טַמְאָה שְׁבַעוּלָם, עַד שְׁאַפְלוּ אֶפְרָה לֹא יוּכַל לְטַהֲרֵנִי מִמַּחְשְׁבוֹתַי הַנּוֹרְאוֹת הַשּׁוֹטְפוֹת אֶת מַחִי, כִּי לֹא יֵצְאֵתִי מִחַל אֶל הַקֹּדֶשׁ אֶפְלוּ כִפְחוֹת מַחוּט הַשְּׁעָרָה, וְאֵינְנִי יוֹדֵעַ שׁוּם עֲצָה כִּי־צַד לְהִגִּיעַ לְחֶרֶטָה אֲמִתִּית מֵעֲמָקָא דְלָבָא, וְלֹת־שׁוֹבָה אֲמִתִּית, וְלִטּוֹבֵל בְּלֹא שָׁרִץ בִּידּוֹ. לָכֵן טָרַחְתִּי אֶת כָּל הַטָּרְחָה הַזֹּאת, וְטִלְטַלְתִּי אֶת עֲצָמֵי בְּכָל מִינֵי טִלְטוּלִים, וְהִנְנִי מְנַדֵּד שָׁנָה מֵעִינֵי וּתְנוּמָה מֵעַפְעָפִי, כִּדִּי לְהִגִּיעַ לְצִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, אֲשֶׁר בְּזִכּוֹתוֹ, אַתָּה יְכוּל לְפַדּוֹתֵנִי, לְהוֹצִיאֵנִי מִשְׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת וּמִתַּחְתִּיּוֹ, וּבִפְרָט בְּיוֹם הַהִלּוּלָא הַנּוֹרָא הַזֶּה, בְּיוֹם שְׁרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי עוֹלָה עֲלֵיּוֹת חֲדָשׁוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ עֲדִין מְעוּלָם. כִּי בְכַח עֲלִיּוֹתַי הַנּוֹרְאוֹת וְהַעֲצוּמוֹת אַתָּה יְכוּל לְעֹזֵר גַּם לְחַלוּשׁ כַּח וַחֲסַר דָּעָה שְׁכַמוּנִי, גַּם לְגְרוּעַ כְּזֶה שֶׁלֹּא הָיָה עֲדִין מְעוּלָם. "אִמַּר לְהָרִים כְּסוּנֵי וּלְגַבְעוֹת נַפְלוּ עָלַי", מֵרַב בּוֹשָׁה וְחֶרֶטָה, עַד שְׁכַמְעַט אֲחֻזְנִי הִיאֹוֶשׁ, כִּי הָרִי אָנִי כְּבָר צוּעַק יָמִים וְשָׁנִים וְעֲדִין לֹא נוֹשַׁעְתִּי. אַךְ מֵאַחַר וְיוֹדֵעַ אָנִי כִּי מְעוּלָם לֹא צִעְקוֹתֵי צִעְקָה אֲמִתִּית אַחַת, מִתְנוּצֵץ בִּי אוֹר שֶׁל תְּקוּהָ, שֶׁהָרִי אִם הָיִיתִי עוֹשֶׂה כֵּן, בְּנֹדָאֵי הָיִיתִי נוֹשַׁע מִיָּד, מִתְרוּמָם מֵעַל הַיָּמִים הַזְּדוּנִים, וּמִתְחִיל לְהִטָּהֵר מִמַּחְשְׁבוֹתַי הַקָּשׁוֹת.

יב. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָה אַעֲשֶׂה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ כִּי־צַד לְהִגִּיעַ אֶפְלוּ לְצִעְקָה רֵאשׁוּנָה, לְצִעְקָה שֶׁהִיא הַתְּחִלַּת כָּל הַצִּעְקוֹת, וְאֵינִי יוֹדֵעַ כִּי־צַד לְצִעַק צִעְקָה רֵאשׁוּנָה שֶׁתְּהִיָּה מֵעֲמָקָא דְלָבָא בְּאַמֶּת, שְׁאַחֲרֶיהָ אֵין אָדָם יְכוּל לְהָרִים גּוֹפּוֹ, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: אֲנַחָה שׁוֹבֶרֶת חֲצִי גּוֹפּוֹ שֶׁל אָדָם. כִּי בַצִּעְקָה אַחַת אֲמִתִּית זוֹכָה אָדָם לְשֹׁבֵר אֶת מַחְצִית תְּאוּוֹתָיו, וּבַצִּעְקָה אֲמִתִּית שְׁנִיָּה שׁוֹבֵר מַחְצִית מִן הַנּוֹתָרָת. מִי יִתֵּן וְאַזְכֶּה לְאוֹתָן אֲנַחוֹת וְצִעְקוֹת אֲמִתִּיּוֹת וְאַמְחָה כָּל שְׁמִץ תְּאוּהָ וּמַחְשָׁבָה רָעָה מֵאַתִּי. הֵן אַתָּה יוֹדֵעַ, אָבִי, אֵב הֶרְחַמְן, שְׁנַסִּיתִי וְהִתִּיגַעְתִּי לְהִגִּיעַ לְצִעְקָה הָאֲמִתִּית הַזֹּאת, וְעֲדִין לֹא עָלְתָה בְּיָדִי. אֲבָל אָנִי מֵאַמִּין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁדוּקָא הַיּוֹם אֲפֹשֶׁר לְהִגִּיעַ לְצִעְקָה מֵעֲמָקָא דְלָבָא וְלֵאנַחָה הַשּׁוֹבֶרֶת גּוֹפּוֹ שֶׁל אָדָם, וְלִזְכוֹת עַל יָדֵי זֶה לְצִעְקָה מִכָּל תְּאוּוֹתֵי הַרְעוֹת וּמִמִּדּוֹתֵי הַפְּחוּתוֹת. כִּי בְּיוֹם זֶה מִקְבֵּל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי כַחוֹת חֲדָשִׁים לְהַשְׁפִּיעַ וְלְעֹזֵר לְחֲסָרֵי כַח וּלְנַעֲדָרֵי דַעַת, הָרִיקִים מִכָּל וְכָל, לְהַכְנִיס בָּהֶם שְׁכָל וּמַחִין וּלְהַמְשִׁיךְ לָהֶם שְׁפַע הַדַּעַת מִהַנָּהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, מֵעֵדֶן עֲלָאָה מִנְעָם עֲלִיוֹן, בְּאִפְּן שֶׁתַּתְּבַטֵּל הַסְטֵרָא אַחֲרָא לְגַמְרֵי, וְכָל הַרְצוֹנוֹת הַזָּרִים יִתְהַפְּכוּ לְרִצּוֹן ה', עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה כָּלֵנוּ לְנַעַם שְׁזוּכּוֹ אֵלֵינוּ הַצְּדִיקִים הַנְּפִלְאִים, יַחֲדֵי הַדּוֹרוֹת, שְׁמִקּוֹם גְּנִיזָתָם מֵאִיר בְּאוֹתוֹ נַעַם נְפִלְאָ שֶׁהָיָה קֹדֶם הַחֲטָא.

יג. רבונו של עולם, אנא זכני לנעם הנפלא הזה בזכות רבי שמעון בר יוחאי, שזכה להגיע לדרגת אדם הראשון שקדם החטא, אשר עליו נאמר "נעשה אדם". אנא אל רחום וחנון, המשך עלי בזכות הצדיק הזה מאותו נעם נפלא, הדוחה כל דמיון של נעם דסטרא אחרא, שאחריתו מרה כלענה. אוי, אבי, אל רחום וחנון, פדה נפשי ממלכדת הסטרא אחרא, המצליחה לפתותנו בנעם המדמה שלה, אשר כבר בראשיתו חשים במרירות הצפונה בו, עד שאפלו השוטה הגדול שבעולם, כשמתבונן לרגע קט בישוב דעת, נוכח מיד בחרפת השקר, בטמאת הזיוף ובמרירות האכזבה שטומנת בחבה, מזמת הדמיון של הסטרא אחרא. אך אני הגרוע מכל, חרף יודעי כל זאת, הלכתי שולל אחרי יצרי והתפתיתי אחר כל דבר חרפה ומאוס, והמטתי על עצמי חרפות נוראות, חרפה שברה לבי, ולא אוכל השב את רוחי, ואין לי שום פנים לבוא ולבקש מחדש פדות בכל שנה ושנה, אין לי פנים להיות כפלב השב על קיאו, וככסיל השונה באולתו.

יד. אבי שבשמים, תן בי אמונה שלמה בפחך הגדול להושיעני מרשת הסטרא אחרא על ידי צדיקיך המלמדים זכות על כל הרחוקים והנדחים, תן בי אמונה שלמה בכח תורתם של צדיקים אמתיים לטהר את המחין ולזכך את הדמים, אנא המשך עלי הארה ביום זה מאורו של רבי שמעון בר יוחאי, אורות של מחין זכים וטהורים, שיתפשטו בכל רמ"ח אברי ושס"ה גידי, ידחו את החצים הנעוצים בי, את המחשבות הרעות השוטפות את מחי ויטהרו ויזככו את כל דמי העכורים, עד אשר יזדכך הכבד ויתחיל ליצר דמים חדשים, הבאים ממח זך וטהור, המתפשט בכל העורקים והגידיים, הנמשך מנעם קדוש עליון, בבחינת "על מי מנוחות ינהלני". אנא, אל רחום, זכך כל הדמים העכורים והפכם למי מנוחות, וכל רוחות הסערה הנושבות בקרבי, לרוח חכמה ובינה, לרוח עצה וגבורה, לרוח דעת ויראת ה'.

טו. בעל הרחמים, חוס על דל ואביון כמוני, המשך עלי את כל הרוחות, ממקום שנמשך רוח חיים למשיחא (מנוקבא דפרדשקא), שנאמר עליו: פלא יועץ שר שלום, זכני לרוח החיים שתטהר ותזכך את כל דמי, עד אשר אפסיק לשנא אנשים צדיקים כשרים ותמימים, ההולכים לפי תמם, ואזכה לאהבת חברים אמתית, כי כל עוד זורמים בי עדין הדמים העכורים, אני נכשל בכל פעם מחדש בשנאת חנם, וצדיקים אמתיים לצנינים בעיני, כי "אנשי דמים ישנאו תם", וכל עוד אני מעליל עלילות ושקרים על אנשים כשרים וישרים ממני, מוסיף דמי להיות עכור ואיני יכול לטהרו, כי "אי אפשר לאדם לדבר שקר, עד שיעכיר

את דמיו". ועתה, אבי, מה אעשה, והרביתי כל כך לחטא ולפשע בענין זה, וכזבים עד אין סוף טפלתי על בריותיך, מיום עמדי על דעתי עד עתה, וכל ישותי, מעשי, דבורי ורעיוני הם אך שקר כל היום, חנפה, רשם ופרסום. ובכבודי מהרהר אני בכל עת, מעמיד פנים בכל רגע ורגע, וגונב דעת הבריות. איך אשא פני אליך, ואיך יזכה לחנינה נער חסר דעה כמוני, השקוע בכל הבלי העולם. שהרי כבר אבדתי צלם אלקים, וירדתי לדיוטה התחתונה, הנמוכה משל נחש המזיק. אוי לי, כי בזיתי וחרפתי אנשים צדיקים וישרים, קדושים וטהורים, ההולכים לתמם, שמעולם לא עשו לי מאומה, ואף כפוי טובה הייתי, כְּאִשֶׁר פִּגְעֵתִי גַם בְּכַבּוּדָם שֶׁל גּוֹמְלֵי טוֹב וְחֹסֵד עֲמָדִי.

טז. רבונו של עולם, עדין אני מחזיק בך, ואיני נופל בדעתי כלל ואיני מיאש עצמי חס ושלום, כי אתה גלית לנו, שדוקא בימי הספירה האלו אפשר לתקן פגם אהבת חברים. לפיכך אבוא עתה לפני רום מעלת הצדיק הנורא השוכן פה, ואבקש חנינה על כל מה שעשיתי ונכשלתי בדמי העכורים, אבקש מחילה על שבזיתי אנשים ולעגתי לחברים, ובפרט לכל הישרים והתמימים המקימים את עצת הצדיקים בתמימות ופשיטות. כי אכן ידוע ידעתי שרחמי הצדיקים האמתיים הם לבלי סוף, וחפצם אך להמליץ טוב בעדנו לפני כסא הכבוד, ולבקש עלינו רחמים מאל עליון, ידעתי כי לא יחשכו פח ומאמץ, וישתדלו מאד להציל אפלו נחות כמוני, הנותן עצמו למרמס התאוות והמדות רעות. לכן תומך אני יתדותי על גדל רחמי הצדיק, ובא לבקש ממנו באמת ובתמים להפכני מרע לטוב גמור, ולזככני בכל פנימיות לבי, אברי חושי וגידי, לא מהשפה ולחוץ, כפי שהייתי עד עכשיו אלא לעוררני באמת מעמקא דלבא בחרטה עמקה אמתית על העבר, ובקבלה להגמל מכל הרע לעתיד, להרחיק השאור מגבולי לגמרי, בבל יראה ובבל ימצא, לא במחשבה ולא במעשה.

יז. רבונו של עולם, מלא רחמים רבים וחסדים גדולים ונוראים, אתה גלית לנו על ידי הזהר ותקוננו וספרי האר"י ותלמידיו את גדלתו הנוראה של רבי שמעון בר יוחאי, שכדאי הוא לסמך עליו בעת צרה ודחק, בכל מיני נפילות וירידות. כי הוא יכול להמליץ עבורנו, ולעוררנו לעלות מכל הירידות, עד אשר נזכה לתשובה שלמה בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, כי זכותו מספקת לכל הדורות, לכל הנפילות ולכל הירידות. ויתקיים בנו מה שהבטיחנו, שיכול הוא לפטר את כל העולם פלו מן הדין מאדם הראשון ועד סוף הדורות, את כל מי שיבוא על ציונו הקדוש ויזכיר את שמו וזכיותו.

יח. אנא רחום וחנון, פדני והושיעני מכף מעול וחומץ, כי מלא רחמים וחסדים

עד אין קץ ותכלית אתה, המגיעים אף לחוטא ופושע כמוני, המתגולל במסלה מגואלה בכל מיני חטא ועון, לוקה בכל מיני יאוש עצבות ושברון. עד שנדמה לו שאפסה כל תקוה והוא נתון בידי לא יוכל קום. במרי שיחי אמרתי אין מי שיקימני מירידתי, אין מי שיקיצני מתנומתי, שהרי עברו עלי כל ימי ושנותי באפס וריק, במחשבות פגומות ובראיות אסורות, אשר פגמו בנפש וברוח, והרחיקו ממני נשמה חיה ויחידה. "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, סבבוני פרים רבים אבירי בשן כתרוני, פצו עלי פיהם אריה טרף ושאג, כמים נשפכתי והתפרדו כל עצמותי היה לבי כדונג נמס בתוך מעי".

יט. אלהי ואלהי אבותי, אנא אל תטשני חושה לעזרתי, כי בזאת התחזקתי - "אמר אדני מבשן א'ש'י'ב' א'ש'י'ב' ממצלות ים", כי על ידי אמרי שמעון בר יוחאי, על ידי זכיותיו ומאמריו אפשר להנצל ממצולות ים, ואף מקלפה קשה כמלך הבשן, ומכל הירידות והנפילות שבעולם. ואף כי יבש כבר כחרש כחי, ולשוני מדבק מלקוחי, ולעפר מות תשפתני - איני נופל ביאוש, כי בידך להושיעני על ידי בחינת עפר ואפר של הצדיקים, על ידי בחינת עפר של רבי שמעון בר יוחאי, שנטמן שלש עשרה שנה בעפר, עד שהעלה גופו חלדה ועורו נקלף מעליו, וזכה על ידי כן לצאת מעור הנחש בתכלית השלמות, עד שנגלה לו רעיא מהימנא ואלהיו הנביא עם פמליא של מעלה, וגלו לו כל רזי תורה, סודות העליונים והתחתונים, המלאכים והשרפים, האראלים והחשמלים, עד אשר כל רז לא אניס ליה, כל סודות הנשמות היו נהירים בפניו, שרשיהם וגלגוליהם מבריאאת העולם עד סוף כל הדורות. כל מה שיעבר על כל אחד וכיצד יהיה תקונו, ואיך ינצל מכל הבא עליו ברוחניות ובגשמיות.

כ. רבונו של עולם, עתה באתי לציונו הקדוש לשפך תחנתי לפניך, ושאגותי כמים נגדך, להצילני בזכות הצדיק מכל מה שעובר עלי ברוחניות ובגשמיות. תמכתי יתדותי בציונו הקדוש, ואני מאמין שזכותו תקיצני מתנומתי, תעוררני משנתי, תעלני מירידתי, תקימני מנפילתי.

כא. רבונו של עולם, אנא זכני בימי הספירה האלו המקדשים והמטהרים, בימי התשובה המכינים כל נפש ישראל לקבלת התורה, לעשות תשובה כרבי עקיבא, שאף על פי שבתחלתו אמר "מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור" - זכה לעשות תשובה עלאה, להכנס בשלום ולצאת בשלום, ולגלות על כל קוץ וקוץ תילי תלים של הלכות. והרי זהו סוד ימי הספירה הקדושים, סוד ספירת העמר, עמר לגלגלת, לגלגלתא דעתיק, שעל זה נאמר: "ושער רישיה כעמר נקא", שכל מי שמהרהר בתשובה אמיתית בימים אלו, ובפרט ביום קדוש ונורא

זה, מבטח לו שכל שערותיו יזהירו באורות יקרות, בבחינת "ושער רישיה כעמר נקא", ובמחין עצומים, ויזכה להתעטר במחין, שיורדים בליל הסדר, מתגלים במ"ט ימי הספירה, ונשלמים בספירה הקדושה של הוד שבהוד, ספירת ההולאה הנוראה של רבי שמעון בר יוחאי, עד שיזכה לשער החמשים ביום מתן תורה, כשיחזור זיהרא עלאה שנעלם מאדם הראשון, החוזר בימי הספירה ושורה על שערות הראש, בבחינת "כי נזר אלקיו על ראשו", עד שיזכה שכל הזיהרא עלאה, בבחינת עמר לגלגלת תחזר לגלגלתא דרישא, (שעל פן יש להזהר מלקצצם עד ערב שבועות, כי הם סוד התקון שהתגלה לרבי עקיבא ככל הסודות שנתגלו ויתגלו עד סוף הדורות, שעליהם נאמר הלכה למשה מסיני - המתגלים בשלמותם ביום החמשים ביום מתן תורה, והמה יורדים במשך ימי הספירה הקדושה, המה השגות של תלי תלים, הארות המתגלות על ידי שממתיקים את עשר אלקי"ם (תלת"ל), שהם כלל כל הגבורות, שהיו צריכים תלמידי רבי עקיבא להמתיק על ידי אהבת חברים ולזכות שתתגלה להם תורה דעתיקא סתימאה בשלמותה כדי להביא את הגאולה השלמה).

כב. רבונו של עולם, זכני להכליל בתקון הנפלא של תלמידי רבי שמעון בר יוחאי שבמסירות נפשם העלאית, שקבלו מרבם, באהבת החברים הנפלאה שלהם, ובבטולם זה לזה בלב שלם - זכו להפך את אש גבורתם לעמודא דנורא, עד אשר עמוד אש הקיפם בכל עת שעסקו בתורה, ותקנו בזה בשלמות את פגם תלמידי רבי עקיבא.

כג. אנא זכני להכליל במעלתם הנפלאה של בטול הגוף לגמרי, שהרי גם הם כרבם, שיזכה לרוח נשמה חיה יחידה, על ידי שנאכל גופו במערה שלש עשרה שנה - זכו שנתבטל גופם, עלו לדרגת נשמה ונעשו כמלאכים, נשאו את נשמתם לפני כסא הכבוד של מעלה וזכו לבחינת מיתת נשיקה.

כד. רבונו של עולם, הצילני נא מן העון הנורא של שנאת חנם ובזוי אנשים, טהר לבי לאהבה אותך ואת כל בריותיך, ובעקר בימים אלו ימי הספירה, בהם נספו תלמידי רבי עקיבא שפגמו בזה, והקפדת עליהם והחמרת ענשם, אף על פי שפגמם היה דק מן הדק. כי בהיותם בבחינת אי"ה, לא נכללו גבורותיהם זה בזה, לא זכו לכלל את אור השגת התגים באותיות שהם בחינת גופים. ולא זכו להמתיק הגבורות על ידי השגת ת'ל'י ת'ל'ים (אלקי"ם), ולהמשיך את אור החשמל, שנמשך מאורו של רבי עקיבא (חשמל בא"ל-ב"ם). אנא זכנו להגיע למעלת רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום, על ידי שהעביר על מדותיו, ועל ידי זה נענה מיד, כשאמר: "אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה; אבינו

מִלְכָנוּ לְמַעַן רַחֵם עָלֵינוּ". כִּי הִיָּה מֵעַל כָּל גּוֹף, עַד שֶׁנִּסְרַק בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרוֹזֵל, וְעָלְתָה נִשְׁמָתוֹ לְגַנְזֵי מְרוֹמִים, וּבְגוֹפוֹ הִכְרִית אֶת כָּל הַחוּחִים, וְעָשָׂה נִקְמָה בַּגּוֹיִם. אֲנֵא ה' זָכָה אֶת בְּנִיךָ רְחוּמֶיךָ לְהוֹשִׁיעַ בְּזָכוֹתָו וּבְזָכוֹת הַעֲשָׂרָה הַרוּגֵי מַלְכוּת, וְכָל הַקְּדוּשִׁים הַנֶּעְקָדִים וְנִשְׂרָפִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁאִם לְאוֹרֵם נִלְךְ נִזְכָּה מִיַּד לְבֵית מִקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ, וְכָל הַמְּדוֹרוֹת שֶׁקִּפְצוּ לְתוֹכָם בְּמַחֹל - יִהְפְּכוּ לְעַנְיֵי אֵשׁ וְכָבוֹד.

כה. אֲנֵא אָב רַחוּם וְחַנוּן, הַבוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבַת עוֹלָמִים. אָב אוֹהֵב וְחוֹמֵל, הַמַּחֲבֵב כָּל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ יְהוּדִית מִכָּל יָקָר, הַמַּתְפָּאֵר בְּכָל אֲשֶׁר בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה, אֶפְלוֹ אִם הוּא מְפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי מִכֶּסֶּא הַכְּבוֹד הַשְּׁתַלְשֵׁל. מֵה גְדוּלָה חֲמַלְתָּךְ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַמְּנַסִּים לְלַכֵּת בְּדַרְכֶיךָ, הַמְּאַמִּינִים בְּצַדִּיקֶיךָ. בְּחַמְלַתְךָ גָּלִיתָ לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם תְּקוּנִים נְפְלָאִים, לְבָרָא לְבָבוֹת לְבָנִים תוֹעִים, לְבָרָא מַח וְלֵב עַל יְדֵי תְּפִלָּה בְּכֹנֶנֶת הַלֵּב, וְעַל יְדֵי לְמוּד תּוֹרָה בְּאַהֲבָה וּבְמוֹרָא. נָתַתָּ בָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת כָּל נִשְׁמָה לְשָׂרְשָׁה, וְלְהַמְשִׁיךְ לָהּ מִשֵּׁם הָאָרֶה, עַד שֶׁתַּחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וְאִכֵּן אִם נִסְכִּית לְעֲצַת צַדִּיקֶיךָ יִתְגַּלוּ לָנוּ פְּלֹאוֹתֶיךָ, יִתְגַּלוּ גְדוּלוֹת וּנְצוּרוֹת, מוֹל עֵינַיִם טְהוּרוֹת, יִשְׁמַע, הַנִּשְׁמָר מִשְׁמַע רַע וְדַבּוֹר בְּטֵל, שִׁירַת הַמְּלֹאכִים בְּזִמְרָה וְהִלָּל, כְּרוּזִים וְקוּלוֹת עֲלִיוֹנִים, בְּנוֹת קוֹל מִן הַמְּעוֹנִים, וְאֶת עֲשֻׁרַת הַדְּבָרִים, מִפִּי אֱלֹקִים אֲדִירִים, וְעַל יְדֵי שְׁמִירַת הַדְּבָר, וּפְהָ נְצוּר, נוֹכַח לְשׁוֹרֵר לְפָנֶיךָ, כְּאַרְאֲלֶיךָ וְשִׂרְפֶיךָ. וְכִשְׂאִישׁ לֹא יָרִים יָדוֹ וְרָגְלוֹ מִבְּלַעֲדֶיךָ, כָּל הַיְקוּם יִפְּזוּ וִירְקוּ לְפָנֶיךָ.

כו. כִּי אַתָּה גָּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צַדִּיקֶיךָ הַנּוֹרָאִים רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, הָאֶרֶ"י, הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְתַלְמִידֵיהֶם, כִּי אַךְ בָּנוּ תְּלוּי תְּקוּן כָּל הָעוֹלָם, וּבְאַהֲבַת חֲבֵרִים עָלְאִית, נִתְעַלָּה מֵעַל כָּל גּוֹף, כִּי אַךְ ה' גּוֹפִים מְחֻלָּקִים", וְאֵלוֹ הַנִּשְׁמוֹת הֵם "אַחַד". יוֹצְאוֹת הֵן כָּלֵם מִשְׁמַךְ הַמִּיחָד, קְשׁוּרוֹת הֵן כָּלֵם בְּקוּצוֹ שֶׁל ד' ד' "אַחַד". וְקוּצוֹ שֶׁל ד' הוּא נִשְׁמַת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, וּבָהּ כְּלוּלוֹת כָּל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים, כָּל הַנִּשְׁמוֹת מְאָדֵם הָרֵאשׁוֹן וְעַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת. וְאִם אַךְ נִכְוֵן בְּ-ד' ד' "אַחַד" בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ בְּבִטּוּל הַיִּשׁוּת, וְאִף נִקְבַּל עָלֵינוּ אַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין - אֲזִי כָּל הַבְּרִיאָה תָּשׁוּב מִיַּד בְּתִשׁוּבָה וְתַעֲלָה לְשָׂרְשָׁה, וְכָל הַיִּשׁוּת תִּתְבַּטֵּל, וְעוֹלָם חֲדָשׁ שֶׁל רוּחַנִיּוֹת יִתְגַּלֶּה, וּנִשְׁמוֹת עֲשׂוּקוֹת יַעֲלוּ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה, וּרְשָׁעִים וּמִתְיוֹנִים יַעֲשׂוּ תִשׁוּבָה, וְהַשׁוֹכְחִים צוּר מַחְצַבְתָּם, יַחֲזְרוּ לְחִיק אֲמוּנַת אָבוֹתָם, לְאֲבוֹת רְחוּמִים, וְשִׁבְעַת הַרוּעִים, וְכָל הַגְּבוּרוֹת וְהַמְּחֻלָּקוֹת יִתְבַּטְּלוּ עַל יְדֵי יִצְחָק - יִשְׁחַק, שָׁבוּ צְפוּן סוּד הַגְּאֻלָּה, הַהוֹפֵךְ הַגְּבוּרוֹת לְשִׁשׁוֹן וְלְשִׁמְחָה, הַמְּחַוֵּי בְּאַצְבַּע וּמִרְאָה הַקָּב"ה בְּעֵינֵייהוּ, וְאוֹמֵר: "אַתָּה ה' אָבִינוּ גְּאֻלָּנוּ מֵעוֹלָם שְׁמַךְ".

כז. כי אין זולתך, ואין בלתיך, ואין שום תנועה מבלעדי צדיקיך, כי אנו כלנו כעט ביד הסופר. ואם אך נמסר את ידינו לצדיק הגואל, יעשה בידינו ובמחננו כל אשר יחפץ, ולב חדש יברא לנו תחת לבנו האכזר, שהוא כעמלק עמון ומואב, שהרי אף אנו בלחם ומים איננו מקדמים, לבדנו פתנו אוכלים, בביתנו ספונים, ומכל עין מסתתרים, עד שחס ושלום עשינו עין של מעלה כאינה רואה, והלא "שבעה אלה עיני יהוה המה משוטטים בכל הארץ" - עינים דדכורא, ו"יהוה עיניו משטטות בכל הארץ" - עינים דנוקבא.

כח. אנא אל רחום וחנון, על ידי קדשת העינים של הצדיקים, ובפרט של הצדיק הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, זכנו ל"על אבן אחת שבעה עינים", עזרנו להחזיר לשרשן את עיני ה' המשוטטות להעניש ולחבל, וישובו על ידי שמירת העינים לשבעת העינים שבאבן השתיה, בבית המקדש שבירושלים, שעליה נאמר: "על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה צבאות, ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד, ביום ההוא, נאם יהוה צבאות, תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה". בזכות אהבת חברים בבחינת אנן בחביבותא תליא מלתא - נזכה לשבת תחת תאנה לתקן את חטא התאנה, חטא שבירת הכלים, קטרוג הלבנה, שאי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד. כי הלא זאת מתקנים בספירת הוד שבהוד, כי אז נכללים כל הספירות זו בזו, וכל אחד זוכה לראות כל הוד והוד אשר בכל אדם ואדם, ובפרט בחבריו ובמקרבו, שבהם עקר נסיון רוח הסערה, עד אשר נזכה ויתהפכו כל הגבורות לרחמים על ידי שירת הלוויים בבית המקדש השלישי. ואז אף פהנים יהפכו ללוויים, ויעסקו בעקר בזמר ושירים, כי זו תהיה עקר העבודה לימות המשיח - להפך את כל הגבורות של אש וסערה, לרוח ניחא של ששון ושמחה, ושל למוד התורה, הנמשך משמן המנורה, מנורת הזהב, שבאה למתק פעם וגבורה, כי אז נזכה ל"גלה על ראשה, ושבעה גרתייה עליה שבעה ושבעה", ואור הלבנה יהיה כאור החמה, ואור החמה שבעתים מאור השבעה, וחמה מנרתיקה תצא לצדיקים רפואה, ואש לרשעים, ושמש הדין תכלל ברחמים, וצדיקים יזכו לח'מה' שהיא ג'ן' שושנים, סודות של ג'ן פרשיות יתגלו לכל הנבראים, ומתורה דעתיקא סתימאה תברך כל התורה ויתגלו הסודות בכל אות ותג.

כט. לכן, גואלנו, חי וקים, האר לנו את סודות התורה ביום זה הקדוש והנורא, גלה לנו תורה דעתיקא סתימאה, ואז נזכה לגאלת עולמים, לבית מקדש של אש ממרומים.

ל. רבונו של עולם, הן ממך לא יפלא דבר, כל יכול אתה, ולא תבצר ממך מזמה, אנא זכנו ביום זה לתורה דעתיקא סתימאה, בסוד "ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". כי ביום זה, שהוא "הוד שבהוד", עת מטו רגלין ברגלין, שהוא סוד הגאולה - יכולים לזכות ולתקן את כל בחינות הרגלין, עד שכל הירידות יהפכו לעליות, וכל הכשלונות להצלחות, וכל העוונות לזכויות. כי רבי שמעון תקן את חטא שמעון, שהשליך את יוסף לבור, בשלש עשרה שנה שהיה בתוך עפר בבור, ותקן את חטא אחיה השלוני שנכשל בתלמיד שאינו הגון בירבעם בן נבט, על ידי שהפך גופו ללפיד אש במערה, וממנו נעשה עמודא דנורא שהיה מקיף את תלמידיו יומם וליל, ומגן עליהם מפני תלמיד שאינו הגון.

לא. אנא זכני להיות מהתלמידים ההגונים, המשתטחים על קברי צדיקים וציונים, עוסקים בתורותיהם ובמאמריהם הקדושים, הוגים בהם לילות וימים. אנא רבון העולמים, אבינו אב הרחמים, עזרני לעסק בתורות ובמאמרים, של השוכן פה התנא האדיר שבאדירים, לעסק בכל הגלויים הנפלאים, סודות התורה של האר"י, הבעל שם טוב ושאר הצדיקים. לא ימושו דבריהם מפי לעולמים, בפי יהיו שגורים ובלבי חרותים. ותן בלב רבי שמעון בר יוחאי עלי רחמים, שלא ירפה ממני לא יטשני לעולמים, ויקרבני לדרכיו, ויפתח לבי בתורתיו, ויגלה לי כל רזיו וסודותיו, שזכה וזכה את תלמידיו.

לב. אנא אל רחום, זכני להיות מתלמידיו ההגונים אשר בדור הזה, וזכה את צאצאי ואת צאצאי כל עמך בית ישראל ללכת בדרכיו ולהמנות על תלמידיו ההגונים, זכני להכליל בנשמתו ובנשמת האבות, ובנשמת כל שבעת הרועים וכל הצדיקים שהיו בכל הדורות, ואזכה להמתיק את כל הגבורות וכל הדמים הסוערים בקרבי והרותחים בכל רמ"ח אברי ושס"ה גידי, דמים של כעס קנאה ו שנאת חנם, תאוות ומדות רעות. אנא זכני שכל הדמים הרעים האלו יזדככו בימי הספירה בתכלית הזכוך והקדשה, ויבלעו בי ויהפכו לדמים של ניהא ומרגוע, של נעם וקדשה, עד שאזכה לתקן את כל שפיכות הדמים שגרמתי בעולם על ידי הדמים הסוערים שבתוכי, אזכה לתקן את הדמים ששפכתי לאנשים צדיקים ותמימים וישרים מיום הולדי ועד היום, ולתקן את כל מה שהזקתי בכל הגלגולים. כי במעשי הרעים גרמתי לשפיכות דמים בכל העולם כלו, ובפרט בירושלים עיר הקדש בבחינת "שפכו דמם כמים סביבות ירושלים ואין קובר", כי בכל זה הייתי אני האשם, ו"בשלי כל הסער הזה", כי בכל יום ויום דם ישראל נגר כמים בחוצות ובשוקים, ואין פוצה פה ומצפצף, "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד", אוי לי על חלקי המר שבכל זה. יודע אני,

צוּרֵי וְקוֹנֵי, שְׂאֵךְ בִּי הָאֵשׁ. כִּי נִכְשַׁלְתִּי בְּמַחְשְׁבוֹת פְּגוּמוֹת וּבְרֵאיוֹת אֲסוּרוֹת, שֶׁהֵמָּה שָׂרְשׁ הָרַע וּמְקוֹר הַדְּמִים הַנִּשְׁפָּכִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אוֹי לִי, כִּי אֵין אֲנִי עֹדִין חַשׁ כְּרֵאוֹי שְׁבִי הָאֵשׁ. כִּי אִם נִמְנַע אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא שֶׁלֹּשָׁה יָמִים לְבִקֵּר כְּדַרְכּוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, שֶׁזָּכָה לְאַבְנֵי כֹדֵד וּלְסוּד הַלְוִיָּתָן, לְסוּד הָאוֹר שֶׁיִּתְגַּלֶּה לְעֵתִיד לְבֹא, בְּשִׁבִיל אָדָם אֶחָד שֶׁנִּטְרַף בְּתַחוּמוֹ בְּמִרְחָק שֶׁלֹּשׁ פְּרֻסָּאוֹת - מֵה נַעֲנֶה אֲנִי בְּתַרְיָהוּ, עֵתָהּ מָה אֶמַר אֲנִי הַדֵּל, הָעֲנִי וְהֶאֱבִיִן, הַמְשַׁחַת מִכָּל וְכָל, בְּעֵת שִׁדְּם יִשְׂרָאֵל נִגְרָ סְבִיבוֹתַי יוֹם יוֹם. לְפִיכֵךְ בָּא אֲנִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים וְצוּעֵק, מִתְחַנֵּן וּמִבְקֵשׁ כִּפְּרָה סְלִיחָה וּמְחִילָה עַל חֲלָקֵי בְּכָל זֶה. אֲנִי הֵצַל אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְאֶמַר לְמַשְׁחֵית הָרָף. חוּס וּרְחַם, כִּפֹּר וּמְחַל לְכָל חַטָּאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הַמְּרַבִּים שֶׁעָבְרוּ רֵאשִׁי. "כַּמִּים נִשְׁפָּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצֻמוֹתַי, הִיָּה לְבִי כְּדוֹנָג, נָמַס בְּתוֹךְ מַעֲי. צָפוּ מֵיָם עַל רֵאשִׁי, אֶמְרָתִי נִגְזָרְתִּי. שִׁתְּנִי בְּבוֹר תַּחְתִּיּוֹת. שְׁמַנִּי כָּלָא וְלֹא אֶצֵּא. נִשְׁקַד עַל פְּשָׁעֵי בִידוֹ, יִשְׁתַּרְגּוּ עָלָיו עַל צוֹאֲרֵי, הַכְּשִׁילוֹ כָּחִי, נִתְּנִי אֲדֹנָי בִּידֵי לֹא אוֹכַל קוּם. עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכֶיָה, עֵינַי עֵינַי יִרְדֶּה מֵיָם, כִּי רָחַק מִמֶּנִּי מְנַחֵם, מְשִׁיב נְפִשִׁי, הָיוּ בְנֵי שׁוֹמְמִים, כִּי גִבֵּר אוֹיֵב. קָרָאתִי לְמֵאֱהָבֵי הֵמָּה רְמוֹנֵי כְּהֵנִי וְזִקְנֵי בְּעִיר גְּזוּעוֹ", וַיֵּד הַמִּתְיָוְנִים גְּבָרָה עָלֵינוּ, בְּרַב עוֹנוֹתֵינוּ, עַל עוֹלָל וַיּוֹנֵק לֹא יְחוּסוּ, וְכָל מַחְמָדֵי עֵינַי תַּחַת רַגְלֵיהֶם יִרְמוּסוּ, וְנָשִׁים וְטָף עוֹלָלִים וְזִקְנִים, דָּמָם נִשְׁפָּךְ כַּמִּים בַּחֲצוֹת וּבְשׁוֹקִים, עַד שֶׁ"כָּלוּ בַדְּמָעוֹת עֵינַי, חִמְרָמוּ מַעֲי, נִשְׁפָּךְ לְאַרְץ כְּבִדֵי עַל שֶׁבַר בַּת עַמִּי, בְּעֵטָף עוֹלָל וַיּוֹנֵק בְּרַחְבוֹת קָרְיָה".

לג. אֵין מִי שֶׁיִּבְקֵשׁ מִיָּדְךָ בְּעֵדְנוּ, אֵין מִי שֶׁמֶן הַצָּרָה יִחְלַצְנוּ, אֱלֹא הַצְּדִיק הַגָּנוּז כָּאֵן, רַעֲיָא מְהֵימְנָא, וְשִׁבְעַת הָרוּעִים, אַךְ הֵם יּוֹכְלוּ לְהַצִּילֵנוּ מֵהַקְּלָלָה שֶׁל "מְהַרְסִיךְ וּמְחַרְבִּיךְ מִמֶּךָ יֵצֵאוּ", כִּי אֵין מְנַחֵם לָנוּ, כָּל אוֹיְבֵנוּ שֶׁמְעוֹ שָׂשׂוּ שְׂמֵחוּ, כִּי מְקַרְבֵּנוּ קָמוּ מְהַרְסֵנוּ וּמְחַרְיְבֵנוּ, וַיִּמְכְּרוּ אֶת עַמְּנוּ בְּלֹא הוֹן, בְּחִנְפָּה וּבְתַרְמִית, בְּעֵבוֹר כְּבוֹד הַתְּדָמִית. אוֹיָה לִי, כִּי אֲנִי בְּעֲצָמֵי הָאֵשׁ בְּכָל אֱלֹהֵי, כִּי כָּל תּוֹרְתֵי וּתְפִלָּתֵי וּמַעֲשֵׂי הַטוֹבִים - פְּגוּמִים הֵמָּה בְּנִגְיָעוֹת וּבְפִנְיוֹת שֶׁל חִנְפָּה וּפְרֻסוֹם. וְאַתָּה גְּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁהַכָּל תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂינוּ אִם טוֹבִים הֵם אוֹ רָעִים, וְהִכְרַעַת הָעוֹלָם בָּנוּ תְּלוּיָהּ, לְכַף זְכוּת אוֹ לְכַף חוֹבָה.

לד. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי חוּס וּרְחַם עָלַי לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר עָוִיתִי, אֶת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי, זְכַנִּי לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, לְשָׁמַר אֶת מַחֵי וְעֵינַי, לְהַגּוֹת בְּתוֹרָה יָמִי וְלִילוֹתַי, וְלְהוֹסִיף כָּל יוֹם דַּעַת וְקִדְשָׁהּ, בְּבַחֲנִינַת "יָמִים יִדְּבָרוּ וְרַב שָׁנִים יִדְּעוּ חֲכָמָה", שֶׁהָרִי זֶהוּ סוּד יָמֵי הַסְּפִירָה, הַמְּסַגְּלִים לְהוֹרִיד מַחִין לְכָל הַשָּׁנָה, יוֹם לְיוֹם אֶמַר יִבִּיעַ, כָּל יוֹם עִם חֲכָמָה חֲדָשָׁה יּוֹפִיעַ, בְּחִידוֹת וְשִׁירִים, בְּתוֹסַפַּת קִדְשָׁה וְנִגְוָנִים, כָּל יוֹם עִם הָאֲרָה חֲדָשָׁה בָּא, לְחַרְטָה אֲמִתִּית מְעַמְקָא

דְּלֶבֶא, עִם זְמַר חֲדָשׁ שֶׁל דְּבִקוּת בְּבוֹרָא עוֹלָם, שְׁלֵא הָיָה עוֹד מֵעוֹלָם, שְׂרַשׁ כָּל הַחֲכָמוֹת, שְׂרַשׁ הַדַּעַת וְהַתְּבוּנוֹת, כָּל יוֹם מִתְּחַדָּשׁ בְּנִגּוּן מְאוֹר אֵין סוּף, בְּכַח חֲדָשׁ לַיְחַל וְלִכְסֹף, הַמְּבַטֵּל אֶת כָּל הַמַּחֲזִין דְּקַטְנוּת, וְכוֹלְלֵם יַחַד בְּמַחֲזִין דְּגִדְלוּת.

לה. אָנָּא אָב רַחוּם, זַכְנוּ עַל יְדֵי הָאוֹר הַגָּדוֹל הַזֶּה, הַמִּתְּחַדָּשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִימֵי הַסְּפִירָה, לִישׁוּב דַּעַת נִפְלָא בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה, עַד שְׁנִזְכָּה לְדְבִקוּת נִפְלָאָה, וְלֵא נְהִיָּה בְּבַחֲזִינָת "יַעֲלוּ שָׁמַיִם יְרֵדוּ תְּהוֹמוֹת", וְנִצָּא מְרוּיַח הַסְּעָרָה הַבָּאָה עַל יְדֵי דְבוּרִים פְּגוּמִים, לְשׁוֹן הֶרַע וְשִׁנְאָת חָנַם, הַמְּעַלָּה אוֹתָנוּ לְשָׁמַיִם וּמוֹרִידָה אוֹתָנוּ לְתְּהוֹמוֹת, לְעֲלִיּוֹת חֲדוֹת שְׁלֵא כְּסֹדֵר, וְאַחַר כֵּךְ לִירִידוֹת תְּלוּלוֹת, שְׁהֵרִי אֶפְלוּ בַּעַת לְמוֹדֵי וְתַפְלֵתִי אֲנִי יוֹרֵד מִטָּה מִטָּה, כִּי מִמְּלֵאוֹת אֶת מַחֲזִי וְלִבִּי מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל אֲנִי וְאַפְסֵי עוֹד. אָנָּא אֵל רַחוּם וְחַנוּן, הֵן אַתָּה גְּלִית לָנוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר אֶת הַגְּאוּהָ, שְׁהִיא בְּבַחֲזִינָת "אָבִימְלֶךְ", הַמְּרַחֶקֶת מִצְדִּיק הָאֱמֶת, אֶלֶּא אַךְ עַל יְדֵי הַתְּקַרְבוּת לְצִדִּיקִים אֱמֶתִיִּים, שְׁהֵם בְּבַחֲזִינָת "רִישָׁא דְרַמְחָא", עַל יְדֵי בַחֲזִינָת עֹמֵר שְׁעוּרִים, בְּבַחֲזִינָת "וְשִׁקִּיל גְּבָבָא דְעִמְרָא וּמְשִׁיָּה בְּמִיָּא", סוּד הַרְגָּלִין, סוּד אֶפִּיקֵי מִיָּם, סוּד עֲרָבֵי נַחַל, רְגִלוֹהִי דְבֵר נֶשׁ אֲנוּן עֲרָבִין לִיָּה, סוּד מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר, בְּבַחֲזִינָת יְדִין וְרַגְלִין, הַמְּחַאֵת כַּף וְרַקוּדִין, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר אֶת הַגְּאוּהָ, כִּי אִם עַל יְדֵי הַרוּחַ שְׁבֵלֵב שְׁבָאָה מִהַצְדִּיק הָאֱמֶת, שְׁהִיא בְּבַחֲזִינָת רוּחַ הַשְּׁמִיחָה וְהַרְקוּדִין, כִּי רַק עַל יְדֵי זֶה מִתְּבַטֵּלֶת הַגְּאוּהָ, שְׁהִיא הַעֲבוּדָה זָרָה, וּמִתְּבַטֵּלִין עֲמָה כָּל הַדִּינִין וְהַחֲרוֹן אָף.

לו. אָנָּא, אָבִי שְׁבִשְׁמַיִם, הָסֵר מִמְּנֵי כָּל הַרְהוּרֵי גְאוּהָ, זַכְנֵי לְתַפְלָה זָכָה וְלַתּוֹרָה לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְעַל יְדֵי הַמְּחַאֵת כַּף וְרַקוּדִים - רַגְלֵי גְאוּהָ אֵל תְּבוֹאֲנִי, עַד אֲשֶׁר אֲזַכָּה לְבַחֲזִינָת "רַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם", לְ"רַגְלֵי עֲמָדָה בְּמִישׁוֹר" וְלְבַחֲזִינָת "חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים".

לז. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, בִּימֵי הַסְּפִירָה הַקְּדוּשִׁים הַלְלוּ, כְּשִׁעוּלִים לְבַחֲזִינָת עֹמֵר לְגִלְגֻלַּת, גְּלִגְלֵתָא דַּעֲתִיק, לְבַחֲזִינָת עֹמֵר נְקָא, סוּד הַדְּבִקוּת עֲלָאָה דְעֲלָאָה, עַד שְׁעוּלִים לְבַחֲזִינָת אִיָּה מְקוּם כְּבוֹדוֹ, לְמַדְרָגָה שֶׁל בְּקָשָׁה וְחַפּוּשׁ - אָנָּא זַכְנוּ לְדַרְשׁ אוֹתְךָ, לְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, לְחַפֵּשׁ אוֹתְךָ מְאֹד מְאֹד בְּכָל עֵת וּבְכָל מְקוּם, זַכְנֵי לְשִׁאֵל וּלְבַקֵּשׁ אֶת כְּבוֹדְךָ יְתִבְרַךְ. יוֹדַע אֲנִי, כִּי אֶפְלוּ אִם אֲנִי כְּמוֹ שְׂאֲנִי, גְרוּעַ מְכַל, אִם אַךְ אֲזַכָּה לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ אוֹתְךָ בְּכָל עֵז - תְּשַׁלַּח יְדְךָ אֵלַי מִן הַחוּר, בְּפִרְט בִּימֵי הָעֹמֵר עַל יְדֵי הַצְדִּיק הָאֱמֶת, הַלּוּבֵשׁ בְּגָדֵי תְּכֵלֶת וְחוּר, שְׁעֲלִיו נְאֻמְרֵי: אֶתָּא קִמְזֵי דִידְכוּ וְדַחֲזֵי לְעֶשְׂרֵת אֱלֹפִים כְּכַר כְּסָף, כִּי עַל יְדֵי עֹמֵר שְׁעוּרִים שְׁמַקְשָׁרִים אוֹתוֹ לְצִדִּיק הָאֱמֶת אֶפְשָׁר לְדַחֲזֵי אֶת כָּל הַגְּזֵרוֹת בְּעוֹלָם, אֶפְשָׁר לְדַחֲזֵי אֶת אֱלֹהֵי שְׁהֵם בְּבַחֲזִינָת "עֶשְׂרֵת אֱלֹפִים", שְׁהַפְּגָם שְׁלָהֶם הַגִּיעַ עַד אֲרִיךְ אֲנַפִּין, שְׁהוּא

בבחינת רבבות. כי כל זמן שהחומת היא של טיט, כל זמן שהפגם הוא רק במלאכים בבחינת מט"ט, כל עוד לא פגמנו עדין בשם אק"ה שהוא בבחינת "דם לה", כל עוד לא נסתלקה הבושה מאתנו, ואנו מוכנים עדין להשפיל עצמנו לצדיקים שזכו לבחינה זו - אפשר עדין להמתיק את כל הגזרות שבעולם, ולבטל שפיכות דמים מישראל, ובפרט כאן על הציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי, שעל פתחו עומד אליהו הנביא, שזכה לרוחו של נדב ועלה ליסוד, זכה להיות מלאך הברית - מלאך סנד"ל, ולתקן את כל הגבורות של קין שהם משרשו, עד שהפכם לרכב אש וסוסי אש.

לח. אבי שבשמים, רבון כל העולמים, האר פניך אלי וחנוני, אנא זכני גם אני אבי, בימים אלה, לתקן את שרש קין, שרש הגבורות הסוערים ורותחים בי ואינם נותנים לי השב את רוחי, עד שיתהפך הפשתן שרש הגבורות (עשר פעמים אלקי"ם = לפשת"ן) ל"פארי פשתים יהיו על ראשם, ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם", וכל הגבורות יהפכו לעטרות על ראשנו ולבושי רחמים, שיקיפו את גופותינו בבית מקדש של אש משמים, ואש תכלל במים, והמים יזהירו באור יקרות, כאבני כדכד ואבנים יקרות, וכל ערי יהודה יאירו כמרגליות ופגנים, וירושלים תהיה מעלפת ספירים.

לט. רבוננו של עולם, רבונא דעלמא כלא, מי כמוך אב הרחמים, מי כמוך מרבה להיטיב, מי כמוך רב להושיע, רב סליחות ובעל הרחמים. בימים קדושים אלו, שהם ימי הספירה ובפרט ביום זה של ההולא הקדוש, אנא עשה למענך וסלח לנו, מחל לנו, כפר לנו. רבוננו של עולם, רחם עלי ועל כל עם ישראל בימים אלו, שנסתלקו בהם עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא, הסר מאתנו את הדינים הקשים השורים עלינו בימי דין אלו, שהרי גם עכשיו בימינו נשחטים ונטבחים מדי יום ביומו יהודים כשרים ותמימים ההולכים לפי תמם, אנא טהר ומרק את עוונותי הגורמים לכל ההרג והאבדן הזה. שהרי אף אני שופך את דמם של אנשים כשרים וצדיקים ממני, ו"באו בנים עד משבר וכח אין ללדה". אנא רחם עלי, מלא רחמים, ברחמים גדולים ונפלאים, הידועים רק לך, בזכות הצדיק הנורא השוכן פה, בזכותו ובצדקתו הוציאני מכל המקומות שירדתי אליהם והשיבני אליך בלב שלם באמת ובתמים, ואזכה מחדש ליחד ולחבר את כל מ"ט הספירות הקדושות, שהם שרש כל המחין לכל השנה ולכל החיים, אנא חמל עלי בחסדיך והורני את דרכיך, וזכני לאחוז במדותיך הקדושות ובדרכי טובך ורחמיך, הנמשכים משלש עשרה מדות של רחמים, שאתה מתנהג בהם עם כל בריותיך, עד שאזכה גם אנכי ללכת בדרכיך ולרחם על בריותיך

בְּרַחֲמֵנוּ אֱמֵתִית, בְּכֹל מִינֵי רַחֲמָנוּת הַכְּלוּלִים בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכֹל, אִזְכָּה לְהַשְׁפִּיעַ צְדָקָה וְטוֹב וְחֶסֶד לְכֹל הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֶיךָ, לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים בְּאֱמֵת, בְּאִפְּן שְׁאִזְכָּה בְּיָמִים אֵלּוּ לְעוֹרֵר אֶת כָּל רַחֲמֶיךָ הַנִּמְשָׁכִים מִמִּט'ט יְמֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד מִט'ט פָּנִים שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶם, הַנִּמְשָׁכִים מִשְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ הַטּוֹבוֹת, הַקְּדוֹשׁוֹת וְהַטְּהוֹרוֹת. אִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְסַלַח לָנוּ בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, שֶׁהָרִי נֶאֱמַר: מִיתָתָם שֶׁל צְדִיקִים מְכַפֶּרֶת כְּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים. אֲנִי מְחַל לִי בַּיּוֹם זֶה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי וְכָל עֲוֹנוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת הַמָּרָה הַזֹּאת וּפְדֵנוּ מִיַּד הַמִּתְיוֹנִים, שֶׁהִפְקִירוּ אֶת רוּחַנוּ נַפְשָׁנוּ וְגוֹפָנוּ לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְחַיִּתוֹ אֶרֶץ. הִסֵּר מֵאִתָּנוּ אֶת הַרְעָה הַקְּשָׁה הַזֹּאת בְּזָכוֹת הַתְּשׁוּבָה שְׁאֶעֱשֶׂה, כִּי הָרִי מַחֲמַת עֲוֹנוֹתַי הָרַבִּים שֶׁעָלוּ וְהִשְׁתָּרְגוּ עַל צְוָאֲרָנוּ - פְּקֻדָּתָנוּ הַצָּרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

מ. אֲנִי שָׁמְרָנִי וְהִצִּילָנִי מֵעַתָּה מְכֹל מִינֵי חַטָּאִים עֲוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, בְּשׁוֹגֵג בְּמִזִּיד בְּאִנְס וּבְרָצוֹן, וְהַשִּׁיבֵנִי אֵלֶיךָ בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַד אֲשֶׁר אִזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֱמֵת וּבְתָמִים, אֲנִי וְזֵרְעִי וְזֵרַע זֵרְעֵי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁאִזְכָּה לְזָכוֹת גַּם אַחֲרַיִם, שִׁילְכוּ בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וַיֵּאָחֲזוּ בְּדַרְכֵי טוֹבְךָ וּרְחֲמֶיךָ לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת בְּכֹל מִינֵי רַחֲמָנוּת וְחֶסֶד, הַכְּלוּלִים בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲלֹמֶדָה פְּשָׁעִים דַּרְכֶיךָ וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ".

מא. מָלֵא רַחֲמִים, אֲתָה יוֹדֵעַ כַּמָּה רַחוּק אֲנִי מִרַחֲמָנוּת אֱמֵתִית, כַּמָּה רַחוּק אֲנִי מִלְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת כְּרָאוּי, כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִכִּי, דָּל וְנִשְׁחָת, וְלֹא זָכִיתִי לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת וְלִגְמַל עִמָּהֶם חֶסֶד אֶפְלוּ חֶלֶק מֵאֶלֶף וּמִרַבָּה מֵהֶרָאוּי לְרַחֵם עֲלֵיהֶם, וְלֹא עוֹד אֶלָּא אֵף הַתְּאִכְזָרְתִּי עֲלֵיהֶם בְּכֹל מִינֵי אִכְזָרִיּוֹת וְהַתְּעַלְמָתִי מֵהֶם וּמִצָּרִכֵיהֶם בְּתַכְלִית הַהֶעֱלֵם וְעִבְרָתִי עַל "לֹא תוּכַל לְהַתְּעַלֵּם", וְכִבֵּר נִשְׁחָתָה אֶצְלִי אֶפְלוּ הַרַחֲמָנוּת הַטְּבָעִית, שֶׁנִּטְעַתָּ בִּי מִיּוֹם הַיּוֹלָדִי, מִרַב עֲכִירוֹת דַּעְתִּי וּמַעֲשֵׂי הַמְּקַלְקָלִים, וְעַתָּה מֵאִין יָבוֹא עֲזָרִי. לָכֵן תְּמַכֶּתִי יִתְדוֹתַי בְּזָכוֹת הַצְּדִיק הַנּוֹרָא הַשׁוֹכֵן פֹּה, שֶׁלֹּא תְּשִׁיבֵנִי רִיקָם מִלְּפָנֶיךָ, תַּחֲזִיר לִי אֶת מִדַּת הַרַחֲמָנוּת וְתַעֲזֹר לִי לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁגִיתִי קִלְקַלְתִּי וְהִשְׁחָתַתִּי.

מב. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ, לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ, רְאֵה עֲמִידָתָנוּ דְּלִים וְרִיקָם, עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בֶּשֶׂר וְרוּחַ, לֹא כְּרַעוּתֵינוּ תִּגְמַל לָנוּ, מֵהָר יִקְדָּמוֹנוּ רַחֲמֶיךָ, כִּי דָלוּנוּ מְאֹד, וְאִין לָנוּ כַּח לְעוֹרֵר רַחֲמָנוּתְךָ עָלֵינוּ לֹא עַל יְדֵי תְּפִלָּתָנוּ וְלֹא עַל יְדֵי רַחֲמָנוּתָנוּ עַל אַחֲרַיִם, אֲנִי רַחֵם עָלֵינוּ, מָלֵא רַחֲמִים, וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטָּאֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, וּמְחַל וְסַלַח וְכִפֵּר לָנוּ עַל כָּל קִלְקוּלֵינוּ הָרַבִּים, וְלֹא

יְהִי נִשְׁאָר מֵהֶם שׁוּם רֶשֶׁם כָּלֵל, רַק הַפֶּךְ אוֹתָם לְטוֹבָה, בְּאִפֶּן שִׁיְהַפְּכוּ כָּל כְּשִׁלוֹנוֹתֵינוּ לְכֹלִים שֶׁל לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה, לְמַעַן נוּכַל לְקַבֵּל אֶת אֲרֶךְ רוּחְךָ הָאֵין סוֹפִי, וְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ יִהְפְּכוּ לְזָכוֹת, כְּנֹאמְרֵי: "בֵּיּוֹם הַהוּא יִבְקֹשׁ אֶת עֵוֹן יִשְׂרָאֵל וְאִינְנוּ", כְּאֵלוֹ עָשִׂינוּ תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה מִמֶּשׁ, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, שֶׁנִּתְגַּלּוּ בְּעוֹלָם בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר הִמְשִׁיכוּ דַרְכֵי טוֹבְךָ וְרַחֲמֶיךָ בְּעוֹלָם, וְגִלּוֹ לָנוּ שְׂאִין סוֹף לְחִסְדֶּיךָ, אֵין קוֹץ לְרַחֲמֶיךָ, וּבְכָל מַצָּב וּמַצָּב אֶתָּה מוּכָן לְרַחֵם עָלֵינוּ מִחֲדָשׁ, כְּאֵלוֹ נוֹלַדְנוּ עַכְשָׁיו. כִּי בְּכַחם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחְנוּ, לָבוֹא אֵלֶיךָ, וּלְהִשְׁתַּטַּח מוּל הַדֶּרֶת קֹדֶשְׁךָ, וּלְהִתְחַנֵּן לְאֵין סוֹף רַחֲמֶיךָ, וְאֶתָּה, הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה, כִּי "אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר, וְאֶתָּה יִצְרָנוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלֵנוּ. זָכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וַחֲסִדֶּיךָ, כִּי מַעוֹלָם הֵמָּה. אַל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רַאשֵׁינִים, מֵהַר יִקְדְּמוֹנוּ רַחֲמֶיךָ, כִּי דְלוֹנוּ מְאֹד. אֶתָּה יְהוָה לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי, חֲסִדְךָ וְאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְרוּנִי. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי".

מג. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְדַבּוֹר דְּקֹדֶשָׁה, לְמִדְרַגַּת אָדָם דְּקֹדֶשָׁה בְּאֲמִת, זַכְּנִי לְעֵלוֹת בְּכָל פַּעַם וּפַעַם מִדְרַגָּה לְדְרַגָּה, עַד שְׁאֲזוּכָה לְעֵלוֹת וּלְהַכְלִיל בְּבַחֲנֵינֵי אָדָם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁשְׂכִינָה מְדַבֶּרֶת מִתּוֹךְ גְּרוּנוֹ. זַכְּנִי לְכָל זֶה בְּזְכוּת הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, בְּזְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, הַשּׁוֹכֵן פֶּה, שֶׁזָּכָה לְמִדְרַגַּת אָדָם דְּקֹדֶשָׁה בְּאֲמִת, וְעָלִיו נֹאמְרֵי: "נַעֲשֵׂה אָדָם". אֲמַנָּם הַקְּשִׁיתִי לְשֵׁאל, אֲבָל לְפִי גִדְּל רַחֲמֶיךָ וַחֲנִינוֹתֶיךָ, אֵין שׁוּם דָּבָר רַחוּק וְקָשָׁה לְפָנֶיךָ, כִּי בְּאֲמִת יִדְעָתִי אֲשֶׁר לְפִי שְׁפָלוֹת פְּחִיתוֹת מִדְרַגָּתִי אֵין לִי פֶה לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ אֶפְלוֹ עַל דָּבָר קָטָן שֶׁבְּקֻטְנִים, וְאֵין שׁוּם דָּבָר קֹדֶשָׁה שֶׁבְּעוֹלָם, אֲשֶׁר לֹא יְהִי עֲצוּם וְנִשְׁגָּב מְרוֹמָם וּמְרַחֵק מִמֶּנִּי בְּתַכְלִית הָרַחוּק, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר. אֲבָל כָּבֵר שְׁמַעְנוּ מִרַחוּק גִּדְּלֶתְךָ וְרוֹמְמוֹתֶךָ, רַחֲמֶיךָ וַחֲסִדֶּיךָ הָרַבִּים בְּלִי עֶרֶךְ וְשַׁעוֹר, וּמַעַט מֵהֶרְבֵּה רְאִיתִי בְּעֵינַי, עַל כֵּן אֲנִי מְלֹא תַקְוָה וַיֵּשׁ לִי פֶתַח חוֹן פֶּה לְשֵׁאל וּלְבַקֵּשׁ אֶפְלוֹ עַל הַמְּדַרְגָּה הַגָּדוֹלָה שֶׁבְּגִדְּלוֹת. כִּי אֵין דָּבָר נִמְנָע מִמֶּךָ, וְלֹא יִפְלֹא מִמֶּךָ דָּבָר, "הֵן כָּל תּוּכָל, וְלֹא תִבָּצֵר מִמֶּךָ מִזְמָה", וּבִשְׁבִיל זֶה בְּלִבְד בְּרֵאת עוֹלָמְךָ - לְהִרְאוֹת טוֹבְךָ וְרַחֲמֶיךָ וַחֲסִדֶּיךָ, לְכָל הַחַפְצִים וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לְקַבְּלָם.

מד. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְרַחֵם עַל דֵּל וְאַבְיוֹן, נַחוֹת וּבְזוּי כְּמוֹנִי, כִּי כָּל מֵה שְׂאֵנִי רַחוּק וְחֵיב בְּיֹתֵר - יִתְגַּלֶּה בְּיֹתֵר, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא, רַב טוֹבְךָ חֲסִדֶּיךָ וַחֲנִינוֹתֶיךָ, כִּי זוּהִי עֶקֶר גִּדְּלֶתְךָ, כִּי לֹא יִתְגַּלּוּ נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת טוֹבְךָ וְגִדְּל חֲסִדֶּיךָ, עַל יְדֵי שְׂאֵתָה גּוֹמֵל חֶסֶד וְטוֹב, לְרֵאוּיִים לְכָךְ, לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים הָעוֹבְדִים אוֹתְךָ בְּאֲמִת כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ בְּאֲמִת, כִּי הֵם זוֹכִים לְמֵה שְׁזוֹכִים עַל יְדֵי

מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים. אֲבָל בְּאִישׁ כְּמוֹנֵי יִתְגַּלוּ דַרְכֵי טוֹבְךָ וַחֲסָדֶיךָ בְּאוֹר גְּדוֹל וְנוֹרָא.
וְרַחֲמָנוּתֶיךָ וַחֲנִינוּתֶיךָ הַנּוֹרָאִים וְהַנְּפִלְאִים, הַנִּשְׁגָּבִים מִכָּל הַשְּׂכֵלִיּוֹת בְּלִי שְׁעוֹר
וְעָרֶךְ וּמִסָּפֵר, יִתְגַּלוּ דִּיקָא כְּשֶׁתִּקְרַב אֵלֶיךָ מֵרַחֵק פָּגוּם וַחֲיִב כְּמוֹנֵי. "בִּי יִכְתְּרוּ
צְדִיקִים כִּי תִגְמַל עָלַי. שִׂמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ, כִּי אֵלֶיךָ אֲדַנִּי נִפְשִׁי אֲשָׂא. אֲגִילָה
וְאֲשִׁמְחָה בְּחֲסָדְךָ, אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עַנְיִי, יִדְעַת בְּצָרוֹת נִפְשִׁי. תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן
וְשִׂמְחָה, תִּגְלֶנָּה עֲצָמוֹת דַּכִּית. הִשִּׁיבָה לִּי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי.
וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְךָ, לְעוֹלָם יִרְנְנוּ, וְתִסַּךְ עָלֵינוּ, וְיַעֲלֶצוּ בְךָ אֲהַבֵּי שְׁמֶךָ. אֲשִׁמְחָה
וְאֶעֱלֶצָה בְךָ, אֲזַמְרָה שְׁמֶךָ עֲלֵיוֹן. תּוֹדִיעֵנִי אֶרְחַח חַיִּים, שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנִיךָ,
נַעֲמוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח. בִּיהוָה תִּתְהַלֵּל נִפְשִׁי, יִשְׁמְעוּ עַנְוִים וְיִשְׁמְחוּ. יִרְנוּ וְיִשְׁמְחוּ
חֲפְצֵי צְדָקָי, וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְהוָה, הַחֲפִיץ שְׁלוֹם עֲבָדָיו. יִשְׁיִשׂוּ וְיִשְׁמְחוּ בְךָ כָּל
מִבְּקָשֶׁיךָ, יֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְהוָה אֲהַבֵּי תִשׁוּעָתְךָ. וְצְדִיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלֶצוּ לִפְנֵי
אֱלֹהִים וְיִשְׁיִשׂוּ בְשִׂמְחָה. הֲלֹא אַתָּה תִּשׁוּב תַּחֲיִינוּ וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בְךָ. שִׁבְעֵנוּ בְּבִקְרָה
חֲסָדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמְחָה בְּכָל יְמֵינוּ. שְׂמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רַעְיָה.
יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מֶלֶךְ. עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה,
בְּאוֹר לְפָנָיו בְּרִנָּה. יַעֲרַב עָלָיו שִׂיחִי, אֲנֹכִי אֲשִׂמַח בִּיהוָה. הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קֹדֶשׁוֹ,
יִשְׂמַח לֵב מִבְּקָשֵׁי יְהוָה. זְכַרְנִי יְהוָה, בְּרִצּוֹן עַמְּךָ, פְּקֹדֵי בִישׁוּעָתְךָ. לְרֵאוֹת
בְּטוֹבַת בְּחִירֶיךָ, לְשִׂמְחָה בְּשִׂמְחַת גּוֹיְךָ לְהִתְהַלֵּל עִם נַחֲלָתְךָ. יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁמְחוּ,
וְכָל עוֹלָה קֹפֶצָה פִּיהָ. יִקְלְלוּ הַמָּה וְאַתָּה תִּבְרַךְ, קָמוּ וַיִּבְשׂוּ, וְעֲבָדְךָ יִשְׂמַח. יִרְאוּ
יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרֶךָ יִחַלְתִּי. יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשִׂיוֹ, בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָּם."

מה. רבוננו של עולם, מלא רחמים, אדון השמחה והחֲדוּהָ אֲשֶׁר הַשְּׂמֵחָה בְּמַעֲוֹנְךָ,
וְאִין לְפָנֶיךָ שׁוֹם עֲצָבוֹת כָּלֵל, כִּפְתּוֹב: "הוֹד וְהַדָּר לְפָנָיו עַז וְחֲדוּהָ בְּמַקְמוֹ", זִכְנִי
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וּבְחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, כִּפְּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל
יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, שְׂשִׂמְחָה הִיא סִטְרָא דְקֹדְשָׁה, וְעֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה הִיא
סִטְרָא אַחְרָא, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹנָא אוֹתָהּ בִּיּוֹתֵר, וְכָל קֹדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
הִיא עַל יְדֵי שְׂמֵחָה דִּיקָא, וְכָל הַהִתְרַחֲקוֹת שֶׁלָּנוּ מִמֶּךָ וְכָל הַתַּגְּבֵרוֹת הַתְּאֵאוֹת
הַכֹּל עַל יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה. אֲבָל הֵן אַתָּה יִדְעַת כִּמָּה פְּגַמְתִּי בְּשִׂמְחָה וְכִמָּה
אֲנִי רַחוּק מִמְּנָה, כִּי פְּגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד. עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ, מְלֹא
רַחֲמִים, בְּיוֹם קְדוּשׁ וְנוֹרָא זֶה בְּזִכּוֹת הַתְּנַא הָאֱלֹקִי, רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא
שְׂמַחְתֶּם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, הַמְּשִׁיךְ שְׂמֵחָה עַל כָּלָנוּ, שְׂתַּהֲיֵה בְּעֲזָרֵי וְתִשְׁמַחְנִי
בִישׁוּעָתְךָ וְתֹאִיר בִּי וְתִגְלָה לִּי דַרְכֵי עֲצוּתֶיךָ הָאֲמִתִּיּוֹת וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה תָּמִיד בְּזִכּוֹת הַצְּדִיק הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַשׁוֹכֵן פֹּה, אֲשֶׁר הוֹרָה לָנוּ, שֶׁרַק עַל
יְדֵי שְׂמֵחָה אֶפְשָׁר לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּין וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרָה רַעְיָה, עַד שְׂאֲזֹכָה לְהַפְךָ כָּל

מיני יגון ואנחה לששון ולשמחה, ולא יהיה שום פח לסטרא אחרא להכניס בי איזה יגון ואנחה חס ושלום אפלו כל שהוא, אלא אדרבא, אזכה בכל עת להתחזק ולהתגבר בשמחה גדולה כל כך, ולא אניח לעצבות וליגון ולאנחה לאחז בי כלל, רק את כל העצבות היגון והאנחה חס ושלום שרוצים להכניס בי בגלל רבוי החטאים והפשעים והעוונות העצומים שעשיתי ופגמתי הרבה מאד בלי שעור - אזכה להפך לשמחה, כי אף על פי כן, חמל עלי השם יתברך ושם נפשי בחיים ולא נתן למוט רגלי, וזכני להיות בכלל ישראל, ולא עשני גוי, וזכני לקיים כל יום ויום מצוות גדולות ועצומות, להתעטף בציצית ולהניח תפלין, לקרא קריאת שמע ולקבל שבת ויום טוב, לשמע קול שופר בראש השנה ולצום ביום הכפורים, לישב בפסח ולטל ארבעה מינים, לאכל מצה בפסח ולספר ספירת העמר. ובפרט המצוה הקדושה והנוראה הזו, שאין לנו שום מח ושכל לשער את ערכה וגדלתה, לבוא על הציון הקדוש ולהתפלל במקום נורא וקדוש זה ולבקש בזכות הצדיק רחמים לפני קוני יוצרי ובוראי, אשר אפלו הפחות שבפחותים והקל שבקלים, הזוכה לבוא לציון הקדוש הזה ולבקש רחמים בזכות הצדיק השוכן כאן, מעמקא דלבא באמת, ולהתחנן על נפשו באמת, שיזכה לשוב בתשובה שלמה באמת - תקבל בודאי את תפלתו ותשובתו. מה רב טובך אשר עשית עמנו, "מה יקר חסדך אלהים. רבות עשית אתה יהוה אלהי, נפלאותיך ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך, אגידה ואדברה עצמו מספר. כי לא בקשתי אבטח, וחרבי לא תושיעני, כי הושעתנו מצרינו, ומשנאינו הבישות". מה גדלו ומה רבו, מה עצמו רחמיך וחסדיך עלינו, שהרי הכתרת אותנו בכתרים קדושים כאלו, במצוות נפלאות כאלה, ועל אף תקף גלותנו ועצם התרחקותנו ממך על ידי רבוי פשעינו נגדך - עדין אהבתך קשורה בנו, ואתה מזכה גם אותי לעשות כמה מצוות בכל יום ויום, ובודאי ראוי לי להגדיל השמחה בכל עת, ולהפך כל היגון והאנחה לשמחה, כי אדרבא זוהי שמחתי, שמרחק ופגום וחוטא כמוני, יזכה לגעת בדברים קדושים ונוראים כאלה, אשר עליהם עלינו לשיר בשירה ורקודים יומם וליילה.

מו. ויש אומרים שמירון היא קדש, עיר מקלט עיר של הלויים, אשר בשירתם וזמרתם היו מחזירים את כלם בתשובה. זכו להחיות מחדש אף רוצח בשוגג, אשר אבדה חיותו ונכרת משרשו. על ידי שירים ומחולות, אשר מהם כל מחילת העוונות. על ידי שירת אמונה חדשים לבקרים, המשיכו נשמות חדשות לנדחים ושבורים, ובאהבתם ודבקותם בבורא, קרבו אליו כל שוגה וחוטא, לכך נבחרו עריהם להשיב נפשות נדחות. אנא, זכנו בזכות מי-רון והשוכן בה, לגיל ולרן,

וּלְבַטֵּל כָּל חֲרוֹן, מִתּוֹךְ רַעוּת וְאַחֻוּהָ, וּתְשׁוּבָה מֵאַהֲבָה.

מז. עַל כֵּן, רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, בָּאתִי לְצִיּוֹנָךְ הַקְדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא כְּדֵי שְׁתָּשִׁיב נַפְשִׁי בְּנִשְׁמָה חֲדָשָׁה, וְאֵת כָּל הַבָּאִים עַל צִיּוֹנְךָ, וְהַמְטִלְטְלִים עֲצָמָם לַחֲסוֹת בְּצִלְךָ, אֲנֵא הוֹשֵׁעַ אֶת כָּלָם בְּזִכְיוֹתֶיךָ, וְהִפַּח בָּהֶם נִשְׁמָה חֲדָשָׁה, הֵן אַתָּה תוּכַל לְהַפִּיךְ לִגְן רוּחַ אֶת כָּל מַאֲמִינֶיךָ, עֲצָמוֹתֶם הַחֲלִיץ, וְכִדְשָׁא תִפְרַחְנָה, וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזְבוּ מִימּוֹ, כֵּן תִּשְׁפִּיעַ מְרוּיַחְךָ עָלֵינוּ, וְאִזּוּ יִבְקַע כִּשְׁחַר אֹרְנוּ, וְאִרוּכְתָנוּ מִהֲרָה תִצְמַח, וְהֵלֶךְ לְפָנֵינוּ צְדָקָךָ, כְּבוֹד ה' יֵאֲסֹפֵנוּ, אִזּוּ נִקְרָא וְה' יַעֲנֵה, נִשְׁוֹעַ וַיֹּאמֶר הַנְּנִי, וְזָרַח בַּחֲשֶׁךְ אֹרְנוּ, וְתָרוֹן נִפְשָׁנוּ, וַיִּגַּל לְבָנוּ, כִּי אֶפְלָתָנוּ תֹאִיר כְּצִהְרִים, בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת וּמְחַדָּשׁוֹת בְּכַפְלִים. עַל כֵּן אַתָּא מֵעַתָּה מַעֲתָה מְאֹד וְאַתְחִזֵּק בְּשִׂמְחָה, וְלֹא אֶתֵּן מַעֲתָה לְשׁוֹם עֲצָבוֹת וַיֵּאוֹשׁ לְגַעַת בִּי, וַאֲמַר לְלִבִּי - אֲדַרְבָּא, זוֹהִי שִׂמְחָתִי חֲדוּתִי מְעֻזִּי, כִּי בְטַחְתִּי בְּצוֹר יִשְׁעִי, שְׁלֹא יַעֲזֹבֵנִי לְעוֹלָם וָעֶד, בְּזִכּוֹת צְדִיקֵי אֲמַת, אֲשֶׁר גָּלוּ שְׁבַעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּזוֹ וּמִפְּנִינִים, שִׁישׁ בָּהֶם לְהוֹשִׁיעַ הַנִּשְׁמוֹת הַנִּדְחוֹת, וְאֵף אוֹתִי הַמְּרַחֵק מִכָּל, שְׁהָרֵי זוֹכָה גַם אֲנִי לְבוֹא עַל צִיּוֹן רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְלַגַּעַת בְּקִדְשָׁה נוֹרָאָה שְׁכֹזוּ. מִי יִתֵּן וַיִּגִּיעֵנוּ מַעֲשֵׂי לְמַעֲשֵׂה אַבוֹתֵי, וְאַזְכָּה לְגַעַת בְּזִכְיוֹתֵיהֶם אֵף נְגִיעָה קְלָה שְׁבַקְלוֹת, הַקִּיצְתִּי וְעוֹדִי עִמָּךְ, וְעַדִּין אֲנִי מֵאֲמִין שִׁישׁ תִּקְוָה גַם לְחוּטָא וּפּוֹשֵׁעַ כְּמוֹנִי, הַנֶּסֶל לְעִיר מְקַלְט, לְצִיּוֹן הַרְשֵׁב־י. וּבְכָל עֵת שְׁאֲנִי לְדוֹדִי - דוֹדִי לִי, כִּי אַחֲזַתִּיו וְלֹא אֲרַפְּנוּ, אֲבִקְשָׁנוּ גַם אֲמַצְאָנוּ, לֹא אֲרַפֶּה מִמָּךְ רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי לְעוֹלָם וָעֶד, וְכָל עוֹד נִשְׁמָתִי בְּקִרְבִּי, תּוֹרַתְךָ לֹא תִמוּשׁ מִפִּי, עַד שְׁאֲזַכָּה לְשִׂמְחָה עֲלִיוֹנָה שְׁבַעֲלִיוֹנוֹת כְּאֶחָד מִבְּנֵי עֲלִיָּה, וְתַעֲלֶה וְתִשְׁגֶּה שִׂמְחָתִי עוֹד וְעוֹד כְּאֶחָד מִן הָאֲבוֹת, עַד אֲשֶׁר יִסּוּר מִמֶּנִּי כָּל שְׂמִיץ שֶׁל יָגוֹן וְאַנְחָה, וְתִתְבַטֵּל מִמֶּנִּי הָעֲצָבוֹת בְּבִטּוֹל עוֹלָם עַל יְדֵי שִׂמְחָה וְחֲדוּהָ נוֹרָאָה, עַד שְׁאֲזַכָּה לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמְּצוּוֹת בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְחֲדוּהָ גְדוֹלָה עֲצוּמָה.

מח. אָבִי שְׁבַשְׂמִים, בְּזִכּוֹת הַשִּׂמְחָה הַזֹּאת שׁוֹבָה אֵלַי בְּהַמוֹן רַחֲמֶיךָ, וְתִבְנֶה אֶת חֲרִבוֹתַי, שׁוֹבָה אֵלַי וּבִנֶה הַיְכָלִי, וַיַּעֲמֵד אֲרַמוֹנִי עַל כַּנּוֹ, וְשִׁכְלִי עַל מְכוֹנוֹ, וְדַעַתִּי עַל מִשְׁפָּטוֹ יֵשֵׁב, יִשׁוּבוּ אֵלַי כָּל חֲלָקֵי נִשְׁמָתִי בְּקִדְשָׁה אֲמִתִּית וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, בְּאֲמַת וּבְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּשִׁשׁוֹן וּבְשִׂמְחָה שְׁאִינָם פּוֹסְקִים לְנִצָּחַת. בְּזִכּוֹת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אֲזַכָּה לַעֲלוֹת חֵישׁ קַל מִהֲרָה מִמַּעֲלָה לְמַעֲלָה וּמִדַּרְגָּה לְדַרְגָּה, עַד שְׁאֲזַכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְכָל הַתְּשֻׁעָה הַיְכָלִין עֵילָאִין שְׁגִלָּה רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, דְּלָאוּ אֲנוּן נְהוּרִין וְלֹא רוּחִין וְלֹא נִשְׁמָתִין, וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ, וְלֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא מִתִּידְעִין - כִּי כָּל הַשְׁתּוֹקְקוֹת רוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי יוֹמָם וְלַיְלָה, הֵיא לְאֵלוּ הַהֵיכָלִין, שְׁהָרֵי לְפָךְ נוֹצְרָתִי, לְזִכּוֹת לְהֵיכָלִין שְׁהֵם לְמַעֲלָה מִכָּל שְׂרֵשׁ וְרַעִיוֹן, אֲשֶׁר לֹא

יְכִילָן שׁוֹם שֶׁכֵּל וְהַגִּיוֹן. "צִמָּאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מָתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים. מֵה יְדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ, יְהוּה צְבָאוֹת. נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נִפְשֵׁי לְחֻצְרוֹת יְהוּה, לְבִי וּבִשְׂרֵי יִרְנְנוּ אֵל אֵל חַי", עַד שְׁאֲזֹכָה גַם בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹדֵי בְחַיִּי לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, וְאֲזֹכָה לְעֵלוֹת לְכָל הַמְדַרְגּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַקְּדוּשָׁה עַד תְּכַלִּית מְדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה, לְכָל מֵה שְׁאֶפְשֵׁר לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְעֵלוֹת וּלְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם הַזֶּה עַד תְּכַלִּית הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, כִּי לְכַךְ יֵרְדֶה הַנִּשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם מְרוֹם הַמַּעְלוֹת, לְעֵלוֹת לְצוֹר מַחְצַבְתָּהּ, וְאַף לְמַעְלָה מִשְׂרֵשׁ בְּרִיאָתָהּ, לְמַעְלָה לְמַעְלָה, בֵּיתֶר שְׂאֵת וּבֵיתֶר עֲזוֹ.

מט. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְהַתְרוּמָם וּלְהַתְעַלּוֹת בִּימֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהֵם הַכְּנָה לְשָׁבוּעוֹת, לְ"וִיחַן שֵׁם יִשְׂרָאֵל" כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, כְּבָעַת אֲשֶׁר זָכוּ לְ"מַרְאֵה כְבוֹד יְהוּה כְּאִשׁ אֶכְלֵת בְּרֹאשׁ הַהָר". נִזְכָּה לְמְדַרְגָתָם הַנִּפְלְאָה שֶׁל נְשִׂיַּת חַן וְהַתְּבַטְלוֹת אִישׁ בְּפָנָי רַעְהוּ בְּלֵב שָׁלֵם, שֶׁהַפְּכָה אֶת כָּל גְּבוּרֹתֵיהֶם לְאִשׁ לְהַבָּה, לְקוֹלוֹת וּבִרְקִים וּלְקוֹל שׁוֹפָר, כִּי כָּכָל שְׁבִטוּלָם הִלְךְ וְגִדְל - כֵּן שָׁמְעוּ אֶת קוֹל הַשׁוֹפָר הַהוֹלֵךְ וְחֻזַּק, עַד שֶׁנִּשְׁמְעוּ עֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, "וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלֹת", כִּי הֵם קוֹלוֹת הַנִּשְׁמוֹת הַנִּכְלָלוֹת זֹו בְּזוֹ. וּבְכָל דְּבוּר פָּרְחוּ כָּל הַנִּשְׁמוֹת, בְּבַחֲיִנַת הָאֲחִים שֶׁפָּרְחָה נִשְׁמָתָם מֵרַב עֲרָגָה וּבִטּוּל, בָּעַת שָׂרְאוּ אֶת יוֹסֵף, כִּי הַתְּגַלָּה לָהֶם אֹרֵךְ אֵין סוּף, אֹרֵךְ יוֹסֵף נֵעַם עֲלִיוֹן. כֵּן תִּזְכְּנוּ גַם אָנּוּ, אָבִינוּ, גַּם עֵתָה בְּבוֹאֵנוּ אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, כִּי הִיא רְאוּיָה שֶׁתְּפָרְחָנָה נִשְׁמוֹתֵינוּ כְּבַעֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת, כִּי עַל יְדֵי הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁמְעִים הַדְּבָרוֹת, וְקוֹלָם הוֹלֵךְ מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ. כִּי הִיא רְאוּיָה לְהִיוֹת כָּל הַיּוֹם בְּעֲרָגָה לְאֵין סוּף, לְאֹרֵךְ הַצְּדִיק הַמְּאִיר מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, הִיא רְאוּיָה לְכַסֵּף וּלְעֲרַג עַד כָּלוֹת הַנִּפְשׁ וְהַגּוּף, עַד שֶׁלֹּא נִדְעַ מַעְצָמָנוּ, לֹא נִדְעַ מְרוּחָנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ, וְנַעֲלָה לְמַעְלָה מִכָּל נִשְׁמָתִין לְעוֹלָמוֹת נִכְסְפִים נְעֲרָגִים וְנַעֲלָמִים, הַמְתַּגְּלִים בִּימֵי הַסְּפִירָה הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת חֵל הַמוֹעֵד, אֲשֶׁר פָּסַח לְפָנֵיהֶם וּשְׁבוּעוֹת מְאַחֲרֵיהֶם, וּבְפָרֵט בַּיּוֹם הַזֶּה, שֶׁהוּא סְפִירַת הוֹד שְׁבַהוֹד, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, אֲשֶׁר זָכָה לְ"יַחֲיִדָּה" בְּתַכְלִית מַעְלָה הָעֲלִיוֹנָה.

ג. אָבִינוּ, אֵל קְדוֹשׁ וְנוֹרָא, נִשְׁגָּב טָמִיר וְנַעֲלָה, אָנָּא זַכְנוּ גַם אָנּוּ, לְהַגִּיעַ לְדַרְגָּה קְדוּשָׁה זֹו שֶׁל יַחֲיִדָּה, לְדַרְגַת הַצְּדִיקִים שְׁזָכוּ לְיַחֲיִדָּה, בְּתַכְלִית מַעְלָה הָעֲלִיוֹנָה, לְמַעַן נִדְעַ שְׁאִין בְּלִתְךָ, אָפֶס זוּלָתְךָ, וְאַתָּה יַחֲדִיד בְּעוֹלָם כָּלוּ, וּמִבְּלַעֲדֶיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת רַגְלוֹ, לְעֲשׂוֹת מְטוֹב וְעַד רָע. זַכְנוּ לְעַבֵּד אוֹתְךָ בְּמִסִּירוֹת נִפְשׁ עַלֵּאִית כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי הַקְּדוֹשׁ, עַד שֶׁנִּגְיַע לְבִטּוּל כָּל הַהֲרַגְשׁוֹת וְהַיִּשׁוֹת, וְנִכְלָל בְּאוֹר הָאֵין סוּף בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְיִכְלָלוּ עֲשֵׂרֶה אֶקְיִ"ה בַּעֲשָׂרָה מִ"ה,

שֶׁהֵם סוּד שְׁפָלוֹת דְּשְׁפָלוֹת בְּטוֹל שֶׁל בְּטוֹל. נִזְכָּה לְהַפְלִיל אִישׁ בַּחֲבָרוֹ בְּתַכְלִית הַבְּטוֹל וְהַשְׁפָּלוֹת, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְמַקְבְּלִין דִּין מִן דִּין, וַיֵּאִירוּ לָנוּ כָּל הַמַּחֲזִין אֲשֶׁר בַּחֲבָרֵינוּ, נִזְכָּה לְהַפְלִיל בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וּבְצַדִּיקִים הַכְּלוּלִים מִשְׁשִׁים רַבּוֹא נְשָׁמוֹת, שְׁזָכוּ לְכָל הַשְּׁשִׁים רַבּוֹא מַחֲזִין, וְקָבְלוּ עַל יְדֵי זֶה תוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְשָׁמְעוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אֶת עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת וְאֶת קוֹל הַשׁוֹפָר הַהוֹלֵךְ וְחִזַּק מְאֹד, הַיּוֹצֵא מִגּוֹפָא שְׁפִירָא, כִּי בְּטָלוּ כָּל הָאֲהָבוֹת הַרְעוֹת, וְזָכוּ לְשִׁלְהוּבִין דְּרַחֲמֵימוֹתָא. בְּטָלוּ אֶת הַשְּׁאוֹר שְׁבַלְב, הַחוֹקֵר אַחֲרֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים וְצַדִּיקֵי הַדּוֹר, בְּבַחֲחִינַת חֶלֶק לְבָם, לוֹמֵר זֶה נָאָה וְזֶה לֹא נָאָה.

נא. אָנָּא אֵל רַחוּם וְחַנוּן, גִּלְהָ לָנוּ אֶת אוֹר הָעֵינַיִם, שֶׁל דָּוִד יִפָּה עֵינַיִם, הַמְתַּגְּלָה בְּאוֹר לְאַרְבַּעַה עָשָׂר (גִּימְטְרִיא דָּוִד), וְהוֹלֵךְ וְאוֹר בְּכָל יְמֵי הַסְּפִירָה עַד נִכּוֹן הַיּוֹם, עַד שְׁמַגִּיעִים לְ"ג"ג בְּעֶמְרָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת "ג"ל עֵינַי וְאַבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ", וְאִז מִתְּלֵהָב הַלֵּב בְּשִׁלְהוּבִין דְּרַחֲמֵימוֹתָא, עַד שֶׁהוֹפֵךְ לְלֵב בְּשָׂר, הַשׁוֹמֵעַ אֶת "קוֹל הַשׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחִזַּק מְאֹד", בְּבַחֲחִינַת מִתֵּן תוֹרָה בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, שְׁזוֹכִין לָהּ לְאַחַר ל'"ג"ג בְּעֶמְרָ, אֲשֶׁר בּוֹ הַתְּגָלוֹת סִתְרֵי תוֹרָה עַל יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת. אָנָּא זַכְנוּ בְּזִכּוֹת תּוֹרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי לְצֵאת מִן הַגְּלוּת הַמְּרָה - "בְּהֵאִי חֲבוּרָא דְּאִיהוּ סִפְרָ הַזֶּה יִפְקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא". וּבְזִכּוֹת הַתְּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְמוֹז בְּפָסוּק: "עִיר וְקִדִּישׁ מִן שְׁמִיא נְחִית", נִזְכָּה לְהַתְּגָלוֹת תּוֹרָה דְּעַתִּיקָא סְתִימָאָה, וַיִּתְּגַלֶּה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, "חֲכָלִילֵי עֵינַיִם מִיָּין, וְלָבֵן שְׁנַיִם מִחֶלֶב. יִפָּה עֵינַיִם וְטוֹב רֵאִי", הַרוֹאֶה בְּשְׁפָלוֹתוֹ, רַק אֶת הַנְּקֻדוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּמִבֵּיא בְּעֵינָיו הַיִּפָּה אֶת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

נב. רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, עוֹמֵד אֲנִי לְפָנֶיךָ בְּאִימָה וּבִירָאָה, בְּיוֹם בּוֹ נְשַׁמַּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי מִתְּנַשְׂאֵת לְהִיכְלוֹת עֲלִיוֹנִים וְלַעוֹלָמוֹת חֲדָשִׁים, וּמִבְּקָשׁ וּמִתְּחִנּוֹן לְפָנֶיךָ, הַחוּנּוֹן וְהַנּוֹתֵן לְאַנוּשׁ בִּינָה, אָנָּא הָאֵר לָנוּ אֶת תּוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, פְּתַח מַחְנוֹ וְלָבֵנוּ לְסִתְרֵי תּוֹרַתוֹ, אֲשֶׁר בְּכַחַם יָרָה חֲצִים בְּנַחֲשׁ תַּתְּאָה וּבְנַחֲשׁ עֲלָאָה, בְּנַחֲשׁ תַּתְּאָה, הַנְּאָחֵז בְּמַלְכוּת דְּמַלְכוּת, הַמּוֹרִידֵנוּ לְשִׁאוֹל תַּחְתִּיּוֹת וּמִתַּחְתִּיו, וּבְנַחֲשׁ עֲלָאָה, הַנְּאָחֵז בְּבִינָה דְּמַלְכוּת, בְּבַחֲחִינַת "אֶת מְקַדֵּשׁ יְהוָה טִמְא", אֲשֶׁר עַל יְדוֹ נַחֲרַב הַבַּיִת.

נג. אָבִינוּ אָב הַרַחֲמָן, כְּשֵׁם שֶׁהוֹרְדָתָ אֶת נְשַׁמַּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי אַחַר הַחֲרָבֵן כְּדִי שְׁתַּמְשִׁיךְ לָנוּ אֶת תְּקוּנֵי הַגְּאֻלָּה, כֵּן תֵּאִיר עֲלֵינוּ בְּחִסְדֶּיךָ גַּם עַתָּה בְּגְלוּתֵנוּ הַמְּרָה אֶת הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה הַנִּמְשָׁכִים בֵּימֵי הַסְּפִירָה. כִּי בְּיָמִים אֵלּוּ יוֹרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְּסִטְרָא אַחֲרָא, בְּקִשְׁתַּת בְּגִירָא, בְּקִירְטָא בְּרוּמְחָא, עַד שְׁנִשְׁלָמִים יְמֵי הַסְּפִירָה, וְאִז "סוּס וְרַכְבוֹ רָמָה בִּי"ם". וְכִשְׁנִשְׁלָמִים חֲמִשִּׁים יְמֵי

הספירה, מתבטלת הסטרא אחרא, וזוכין לראות את המרכבה העליונה ולשמע את עשרת הדברות.

נד. אנת הוא מארי דקירטא (בעל המקלעת), דרעיא דאזיל בעאנא בגין דבין זאבין וחינון בישין, דקא אתין למיכל עאנא. קום נטיל קירטא ביך, אנת הוא קירטא קדישא דקדשא בריך הוא, דבה אזריקו תלת אבנין קדישין אבנין יקירין, דאנון תלת אבהן, אנת הוא דאתמר עלך: "אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה", ואנת הוא דאתמר עלך: "האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים", הרי הוא הזהר הקדוש, שהוא אבן פנה לכל ספר שבועולם. ועלך אתמר: "אבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלת כל ארעא", עלך אתאמר: "והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים", המשכילים - אלו שיודעים לזרקא לה להאי אבנא, עד יפלה חץ כבודו של אותו חויא עלאה ותתאה, ומאן דקטיל לחויא יהבין ליה ברתא דמלכא, דאיהי בת יחידה. וההוא אבנא מטא לאתר, דלית מאן דידע אתרהא, ומלאכין קדישין שאלין בגינה: איה מקום כבודו להעריצו, דלית מאן דידע מקומה, ואף על גב דאיהי זעירא לתתא - לעלא לית לה סוף, מאן יכיל לאגחא קרבא באתר דאנת תמן, באבנא זעירא דזריקת אודעזעו רקיעין עד אין סוף, ומלאכין עד אין תכלית, וכל מארי מתיבתא פלהו אודעזעו, וכי באבנא זעירא כוליה האי, כל שכן כד נחית רבי שמעון בסיפא ורומחא - וחרב הוצאת מתערה, שלפת נגד צורריך, שנאמר עליהן: "רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם", דאיהי קריאת שמע וברוך שם. דאיתנהו בהון מ"ט אתון לקבל מ"ט ימי ספירת העמר, ותרי שמע ישראל דאית בהון חמשים אתון - כנגד חגא דשבועיא.

נה. קום רבי שמעון, זריז גרמך במאני קרבא דילך, בגירא ובקשתא, בקירטא, ברומחא ובסיפא, דהא כל עלמין עלאין ותתאין, מלאכי עלאין ועלאין דעלאין וכל מארי מתיבתא בסעדך, כי עליך נאמר: "ויקח דוד חמשה חלקי אבנים מן הנחל", דאנון: הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד. בהוד שבהוד, דאיהו יומא דהלולא דילך - וביה אנת משבח לקדשא בריך הוא, ואמרת "לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד", ואת נטיל לון מן נחלא, דאיהו יסוד חי עלמין, וכדאנת תשוי לון בקירטא, דאיהי מלכותא קדישא - אתעבידו חד, וטבע במצחא דפלשתאה וקטיל לה. אנון חמש אבנין - דאתון "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה", וכד שוי לן בקירטא, דאיהו שפה דילך, צריך למעבד לון כלהו "אחד". בהון קדשא בריך הוא נצח לכל אומין דעלמא, ואז יקים הפסוק: "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד",

וְאִזְ עֲתִידִין כָּל אַמִּין דְּעֵלְמָא לְהַשְׁתַּעֲבָדָא תַּחֲוֹת יְדֵיהוּ דְּמִלְכָא מְשִׁיחָא וְלֵאמֹלְכָא לִיָּה לְקֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "וּמְלָכוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה".

נו. רבונו של עולם, מלא רחמים, זכנו לגלות את סתרי התורה הנמצאים בנשמתו של כל יהודי ויהודי, ועל ידי זה יתגלו כל סתרי אוריתא, עד אשר נהיה בבחינת "ונחנו מה", בבחינת "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", עד שנזכה כמשה רבינו מהימנא לשמע ולהשמיע את עשרת הדברות. בזכות שלמות היראה והבושה, בבחינת "בראשית" יר"א בש"ת, למעלת החפוש והבקוש של משה, בבחינת "איה מקום כבודו", כאשר חפש תמיד אחר כבודך, הנעלם בכל העולמות, והטמון והצפון בלבו של כל יהודי ויהודי, עד שזכה לשמע ולראות, להשמיע ולהראות את הקולות והברקים, האש והלפידים, הבוקעים מכל נשמה ונשמה.

נז. רבונו של עולם, הגומל לחיבים טובות, זכני להדבק במעלת רבי שמעון ותלמידיו, שאש הקיפתן מעצמת האהבה והאחוה שביניהם, מאור החדוה והשמחה באהבתם איש את רעהו, על ידי שעמלו והתיגעו למצא את סתרי התורה שבכל אחד ואחד, עד שנתגלתה להם נשמת רב המנונא סבא. והעיד עליהם רבי שמעון בר יוחאי, שהתגלו להם סודות שלא נתגלו מזמן מעמד הר סיני, והיה לפלא בעיניו כיצד לא נשרפו. זקיף ידו על רישיה ואמר: ומה רב המנונא סבא, נהירו דאוריתא, זכיתון אתון למחמי אפין באפין, ולא זכינא ביה, עד שקרא להם פניאל, כמו שכתוב: "כי ראיתי אלהים פנים אל פנים". והודיע להם רב המנונא סבא את סוד תחית המתים, מלכות דאדם קדמון, כד מטו רגלין ברגלין, סוד מלכות במלכות, דלית בה חייזן כלל. כי לפני גמר התקון אי אפשר להמשיך שום הארה לשם, רק כשתתגלה יחידה דיחידה, ואף על פי כן זכו רבי אלעזר ורבי אבא להתגלות שכזאת, כי זכו להמשיך הארה, מיחידה דיחידה עד מלכות דמלכות.

נח. אנא רחום וחנון, זכנו ביום זה, שהוא שלשים ושלשה יום מיום תליתו של המן - לקבל מחין דדכורא של זעיר אנפין, וכעבר עוד שלשים ושלשה יום בכ"ג סיון לקבל גם מחין דנוקבא של ספירת המלכות, כי ביום זה בטלה אסתר המלכה את רעת המן האגגי וביום זה שומעת כנסת ישראל בת קול: "ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך". כי אז נשלמים המחין דדכורא ודנוקבא, ואין כבר לסטרא אחרא שום שליטה, "כי נפל פחד היהודים עליהם", נשלמו כל המחין על ידי הצדיק, ה"דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו".

נט. אָנָא זַכְנוּ בְּמַחֲזִין הָאֱלוּ לְזִכּוֹת לְהָאֲרֵת הַצְּדִיק הַשּׁוֹכֵן פֹּה, הַמְּקַשֵּׁר וּמְחַבֵּר בְּכָל יַעַת אֶת "אִיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ" עִם "מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ", וּמִתְקַן בְּכָךְ אֶת פְּגָם תְּלַמִּידי רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁבְחִינַת אִיֵּה הַעֲלִימָה מֵהֶם סְתָרֵי תוֹרָה, שֶׁהֵם גִּדְּלָתוֹ הַפְּנִימִית שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אָנָא זַכְנוּ גַם אָנוּ לְתַקּוֹן פְּגָם זֶה בְּשִׁלְמוֹת, וּלְגַלוֹת אֶת סְתָרֵי הַתּוֹרָה שֶׁבְּכָל יְהוּדֵי וִיהוּדֵי, עַד שְׁנֵהִיָּה רְאוּיִים לְהַתְּגַלוֹת כָּל סוּדוֹת הַבְּרִיאָה, מִיִּתּוֹשׁ קָטָן וְעַד לִישׁ גְּבוּר בְּבִהְמָה, וְיִהְיוּ נִהְרִים בְּפָנֵינוּ סוּדוֹת הַזֹּהַר וְהַעֵץ חַיִּים וְשָׂאֵר סוּדוֹת טְמִירִים וְנִעְלָמִים, שֶׁעֲדִין לֹא נִתְּגַלוּ לְשׁוֹם אָדָם בְּעוֹלָם, שֶׁכָּלֵם הֵם בְּבְחִינַת כָּל מָה שֶׁעֲתִיד תְּלַמִּיד וְתִיק לְחַדֵּשׁ נִתָּן לְמִשָּׁה בְּסִינֵי, סוּדוֹת הַמְּתַגְלִים רַק עַל יְדֵי גְלוּי פְּנִימִיּוֹת סְתָרֵי הַתּוֹרָה הַנִּמְצָאִים בְּכָל יְהוּדֵי וִיהוּדֵי.

ס. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְדַבֵּק בְּצְדִיקִים אֱמִתִּיִּים כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לֹא תִשְׁכַּח תּוֹרָה מִפִּינוּ לְעוֹלָם (כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זֵרְעוֹ). כִּי גְלוּי הַעֲצוּמִים וְסוּדוֹתָיו הַטְּמִירִים חוֹדְרִים לְעַמֵּק נִשְׁמָתוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדֵי בְּאֲשֶׁר הוּא שָׂם, מְחַמְּמִים אֶת לְבוֹ, מְרוֹמְמִים אֶת נִשְׁמָתוֹ, וְנוֹצְרִים אוֹתוֹ בִּיְהוּדוּתוֹ וּבְקִדְשָׁתוֹ.

סא. זַכְנוּ לְהַתְּחַמֵּם בְּאוֹרָם שֶׁל קְדוּשֵׁי עֲלִיּוֹן כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, שֶׁנִּשְׁמָתוֹ אֵשׁ לְהִבָּה, חֲצוּבָה מְסֻפִּירַת הַבִּינָה, בְּסוּד מְשֵׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא (אֲשֶׁר זָכָה לְהַתְּגַלְמוֹת מְשֵׁה בְּאִפְּן שֶׁלֹּא זָכָה תִנָּא כְּדִגְמָתוֹ). זָכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, שֶׁקוֹל תּוֹרָתוֹ הָיָה הוֹלֵךְ וּבוֹקֵעַ אֶת כָּל הַרְקִיעִים וּמְשַׁבֵּר אֶת כָּל הַמְּסֻכִּים, מְכַרִּית אֶת כָּל הַקּוֹצִים וּמְבַטֵּל אֶת כָּל הַדִּינִים. רִיחוֹת גֵּן עֵדֶן שֶׁל נְעָם אֲמָרִים הַתְּפִשְׁטוּ עַל פְּנֵי שְׁחָקִים, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְעֵתִיק יוֹמִין. מְלֹאכֵי מַעְלָה מִפָּנָיו נִשְׁתַּתְּקוּ, וּמְלוֹמֵר שִׁירָה פְּסָקוּ, בְּעֵת הַשְּׁמִיעַ תּוֹרוֹתָיו, בְּעֵת בְּקָעוּ לְמַעְלָה סוּדוֹתָיו, כָּל הַבְּרִיאָה זָהָרָה בְּזִהְרוֹ, וְנִתְּעוֹרְרָה מֵעֲצָמַת קְדְשָׁתוֹ, אֲפָלוּ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם נִעוּרוּ כְּמִתְרַדְּמָה, וְהָיוּ דוֹבְבוֹת חֲכָמָה. פָּנָיו הָיוּ מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ בְּזִהְרָה, וּמְקִיפּוֹ הָיָה תְּדִיר עֲמוּדָא דְנוֹרָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי הוּא אֲרִי שֶׁבְּאֲרִיּוֹת וְלֹא כְּשָׂאֵר אֲרִיּוֹת. "אֲרִיָּה שָׂאֵג מִי לֹא יִירָא". בְּשָׂאֵגַת תְּפִלוֹתָיו בְּטַל כָּל גְּזֵרָה, לְלֹא צוּם וְתַעֲנִית, מִתּוֹךְ שְׂמִחָה וּדְבִקוּת עֲלֵאִית.

סב. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, סִיעַ לְצְדִיקֵי הָאֱמֶת בְּמִלְחַמָּתָם וּבְמֵאֲבָקָם עִם הַמְּקַטְרָגִים. הֵן אֲתָה יוֹדֵעַ אֶת עֲצָם הַמְּלַחְמָה הַנְּטוּשָׁה מִיָּמֵי הַפְּסָח וְעַד חַג הַשְּׁבוּעוֹת, בֵּין צְדִיקֵי אֱמֶת לְבֵין מַחֲנוֹת הַסִּ"מ וְכָל חִילוֹתֵיהֶם, הַרוֹצִים לְהַעֲלִים אֶת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּחֲטָאִים וּבַהֲרָהוּרִים זָרִים, וְאֱלוּ הַצְּדִיקִים עֲמִלִּים לְהַפְּכֵם לְכִלִּים נְפִלָאִים, שֶׁעַל יָדָם תּוֹכַל לְהִיּוֹת נְתִינַת הַתּוֹרָה מְחַדֵּשׁ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יוֹכַל לְשִׁמֵּעַ שׁוֹב אֶת עֲשֻׁרַת הַדְּבָרוֹת. אָנָא אֵל רַחוּם וְחַנוּן, סִיעַ לָהֶם לְלַקֵּט

את הנקודות הזכות והטהורות המפזרות בין כל תפלות ישראל לקומה שלמה, ויבנו מהם את בית המקדש, כאשר הקים ובנה משה את המשכן. אנא זכה אותנו לסוד הסלם שנתבשר בו יעקב בחלומו, כאשר ראה מלאכי זכות נלחמים כנגד מלאכי חובה להעלות את תפלות הדור, ותפלות עולות ומתקבלות ותפלות נדחות ונופלות, עד אשר ה' נצב עליו, ובשרו שהוא עצמו עתיד בעוד עשרים שנה לזכות לכ"ף, לכתר ההויה, לנשמה מכתר דזעיר אנפין, והוא עצמו יזכה להאבק ולהלחם עם הס"מ ולהעלות את תפלות דורו וכל הדורות, שעדין לא זכו לעלות לשרשן ולפעל את פעלתן.

סג. רבוננו של עולם, עשה גדלות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר, אתה עשית עמנו חסד נפלא, וצוית על רבי שמעון בר יוחאי להתגלות ולחבר את ספר הזהר הקדוש, כדי שנהגה בו יומם ולילה, ונדע שהוא צדיק הדור המעלה את תפלות החוסים בו ותורותיהם לשרשן, מטהרן ומזככן מכל סיג ופגם. ועתה, אל מלא רחמים, רחום וחנון, נתת לנו שלשים ושלשה יום מפסח ועד יום ההוליא הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי, שהם שלשים ושלשה ימי טהרת היולדת, אחרי שזכינו להולדת המחין בליל הסדר לכל השנה כלה, וצוית לנו "שלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה", לטהרנו ולזככנו מכל סיג ופגם ולהוציאנו מכל הזהמות והטמאות, כדי שהמחין שקבלנו בליל הסדר יוכלו להתישב בדעתנו ולהתפשט בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידנו. כי אין הם מתישבים במח ומתפשטים בכל אברי הגוף, אלא כשהמח נקי מכל סיג ופגם, ורמ"ח אברי הגוף טהורים וזכים מכל טמאה, ועד אז "בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא". כי אין לנו שום נגיעה במחין הקדושים ובהיכלות ובמקיפין עד מלאת ימי טהרה, עד שנזכה להטהר ולהתקדש בתכלית הזכוך והקדשה.

סד. ועתה ה' אלקי מלא רחמים מאין יבוא עזרנו, כי כדי להטהר ולהזדכך, זקוקים אנו לנקדת ההתחלה, ועדין לא יצאנו מחל אל הקדש אפלו כחוט השערה, ובלועים אנו בתוך הנחש, הוא הס"מ. "צפו מים על ראשי אמרתי נגזרתי. שתני בבור תחתיות, כלא ולא אצא", ואין לי שום סמיכה ותקנה, כי אם על זכות התנא האלקי השוכן כאן, היורה חצים ורמחים בלב לבה של הסטרא אחרא, בעל הרחמנות האמתית, המחפש בכל מיני חפוש נקודות טובות בישראל, חפוש הנמשך מאור לארבעה עשר, שעליו נאמר: "בעת ההיא אחפש את ירושלם בנרות. נר יהוה נשמת אדם חפש כל חדרי בטן". רבי שמעון בר יוחאי הוא נר ה' המחפש בכל מצוה ומצוה ובכל תורה ותורה ובכל תפלה ותפלה איזו שהיא נקדה טובה, בבחינת "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה". כי הוא

יכול להעלות את תפלתנו לפני כסא הכבוד, להמליץ טוב בעדנו, ולהמתיק את כל הגזרות הקשות והנוראות שנגזרות עלינו בכל יום ויום. בעקר להמתיק את הקטרוגים הנוראים בימים אלו שהם לפני מתן תורה, שאז מתגברים הם ביותר לזנב את הנחשלים, בבחינת מלחמת עמלק שהיתה לפני מתן תורה, כדי שלא תתקבל תפלתם ולא יזכו לעשרת הדברות. לפיכך באנו עתה לפניך, אבינו שבשמים, שתסיר מאתנו את הקטרוגים המונעים את מתן תורה בזכות נשמת רבי שמעון בר יוחאי, שאפלו משה רבנו עליו השלום נעזר בה, בבחינת "עלית למרום שבית ש'בי'".

סה. לכן באתי לפניך, מלא רחמים רבים, ראה נא בעניי, וזכר שפלותי, וקבל את דברי המליץ בעדי ובעד כלל ישראל. רפא אותי מכל מומי, כשם שרפאת את עם ישראל במתן תורה. וכשם שנפקחו עיני סומים לראות ואזני חרשים לשמע, כן פקח את עיני ואזני לראות ולשמע, להבין ולהשכיל בדברי תורתך הקדושה. ובזכות חמשים יום של ספירת העמר תכרית כהרף עין את כל שונאינו, ותשליכם מאגרא רמא לבירא עמיקתא (ר"ת ל'ע'מ'ר'), כאשר נענית בימים אלו לתפלות מרדכי ואסתר ובטלת את הגזרה, ותלית על עץ חמשים, בזכות חמשים. כאור בקר יזרח שמש - שמשו של רבי שמעון בר יוחאי, הממתיק את כל הדינים, החל משלשים ושלשה יום הקודמים ל"ג בעמר ועד שלשים ושלשה יום שאחריו, שהם פעמים שלשים ושלשה יום של ימי טהרה לבן ולבת, עד שקדשא בריך הוא בכבודו ובעצמו מושיט את שרביט הזהב, שהוא הארת ספירת החכמה דרך ספירת הבינה, ואומר: "ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם". מטהרים כל הדמים ונמתקים כל הדינים על ידי הארת החכמה - "ורבים מעמי הארץ מתיידיים".

סו. "זכרתי ימים מקדם, הגיתי בכל פעלך, במעשה ידיך אשוחח. פרשתי ידי אליך נפשי כארץ עיפה לך סלה. אזכור מעללי יה, כי אזכרה מקדם פלאך".

סז. רבונו של עולם, לבנו נפעם מול נפלאותיך, הומה בשירת דומיה אליך, על הפלא הגדול ביותר שבכל הבריאה, על נשמות הצדיקים שהאצלת שקדמו לבריאה, נשמות אדירות, שעמם נועצת בבריאת העולמות. כרבי שמעון בר יוחאי, האבות הקדושים ורעיא מהימנא, שנמשכו מזיהרא עלאה דאדם קדמא, ובהם כללת כל נשמה, וגלית להם כל סודותיך, כיצד להמתיק חמרת דיניך, זכו בחייהם לעלות להיכלות טמירים, ולשמע מפיו דברי אלקים חיים, עד שבכל דבור ודבור, שיצא מפיהם הקדוש, אפלו במלי דעלמא, היתה בחינת שכניה מדברת מתוך גרונם, ופיהם היה כפיו, בבחינת "פה אל פה אדבר בו", בכל

מִלָּה וּמִלָּה שִׁיצְאָה מִפִּיהֶם זָכוּ לַפְדִּיּוֹן הַכּוֹלֵל, הַמְתִּיקוּ כָּל כ"ד בְּתֵי דִינִים, וְשִׁמְחָה וְחֻדוּהָ רַחֲמִים וְחֶסֶדִים, הַמְשִׁיכוּ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הַבְּרוּאִים, בְּטָלוּ אֶת כָּל הַהֶסְתְּרוֹת, וְאֶת הַהֶסְתְּרוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַהֶסְתְּרוֹת, כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לְרְאוֹתְךָ עֵינַי בְּעֵינַי, בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן, יְרוּשָׁלַיִם.

סח. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "עִיר וְקִדִישׁ מִן שְׁמַיָא נְחִית" לְהָאִיר אֶת סוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, לְעֵלוֹת מִתְּגִין לְסוּד הַנְּקֻדּוֹת, מֵאִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְהַתְּגַלוֹת מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, לְרְאוֹתְךָ וּלְהִרְאוֹתְךָ לְעֵינַי כָּל, לְקִשֹּׁט אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּדַבְּרוּרֵי תּוֹרַתְךָ וְאִמּוּנַתְךָ, כְּכֹלָה לְקִרְאת חֶתֶן, עַד שֶׁתִּצְאָ וְתִתְּגַלֶּה אֵלֵינוּ בְּבַחֲיִנַת פָּנִים אֶל פָּנִים, וְתִשְׁמַח אֶת נַפְשֵׁנוּ הַדְּרוֹה' וְהַדְּרוּיָהּ בְּסִפְרֵת ה'וֹד' שֶׁבְּהוֹד עַל יְדֵי תּוֹדוֹת וְה'וֹד' אֹת, שִׁירִים רְקוּדִים וּמְחֻלוֹת, הַמְּסַגְּלִים לְמַחֲלַת עוֹנוֹת. אֲנֵנו זְכָנוּ לְכָל סוּדוֹת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, זְכָנוּ לְלַכֵּת לְאוּרוֹ הַגָּדוֹל, לְאוּר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא סוּד הַנְּקֻדּוֹת, "נְקֻדּוֹת הַכֶּסֶף" לְאַרְבַּע מֵאוֹת עֲלָמִין דְּכֶסֶףִין.

סט. אֲשַׁמַּח אֶז עַד אֵין סוּף, אֲשִׁישׁ וְאֶגִּיל עַד אֵין קֵץ, אֶפְיוֹז וְאַרְקֵד מֵעֶרֶב עַד בֶּקֶר, עַד שֶׁבְּזָכוֹת הַזְּמַר וְהַמְּחֹל אֲזַכֶּה לְדֶרֶךְ אֶת הַקְּשֵׁת, קְשֵׁת הַבְּרִית, וְלִירוֹת חֲצִים בְּתוֹךְ לְבָהּ שֶׁל הַסְּטָרָא אַחְרָא, אֲזַכֶּה לְדַבְּרוּרֵי תְּפִלָּה שִׁמְחָה וְאִמּוּנָה, שִׁיפְרָחוּ כְּחֵץ מִקְשֵׁת, עַד יִפְלַח חֵץ כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַס"מ, עַד שִׁתְּגַלֶּה כָּל הַטּוֹב הַכְּבוֹשׁ הַמְּסֻתָּר בְּלָבוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֶפְלוּ בְּלֵב אַמּוֹת הָעוֹלָם, וְיִתְּוֹסְפוּ גֵרִים רַבִּים לְעַם יִשְׂרָאֵל, כְּרוֹת אִם הַמְּלָכוֹת, אֲשֶׁר בְּאוּר ז'ה'ר'ה אָנוּ פּוֹתְחִים אֶת יְמֵי הַסְּפִירָה, וּמְמַתִּיקִים אֶת הַמְּרוֹר בְּחֶסֶד-רוֹת, בְּרוֹת הַמְּמַתִּיקָה כָּל מְרִירוֹת, מְרִירוֹת עַם יִשְׂרָאֵל, בְּמַתְק נְעַם נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבְשִׁלְמוֹת הַמַּחֲיִן שֶׁל רוֹת, וּמְסִימִים בְּקִרְיַת מְגִלַת רוֹת.

ע. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל תּוֹרָה כִּי אִם עַל יְדֵי חֲמֻשָּׁה סִפְרֵי הַמְּזֻמּוֹרִים כְּנֶגֶד חֲמֻשָּׁה חֲמֻשִׁים, כִּי עֲשֶׂרָה מֵינֵי הַנְּגוּנִים הֵם כְּנֶגֶד עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים, וְרַק עַל יָדָם סְרוֹת הַמַּחְצוֹת וְנִמְתְּקִים הַדִּינִים, וּמְתַגְּלִים פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַנְּסֻתָּרִים, אוֹצְרוֹתָיו הַחֲבוּיִים, וְסוּדוֹתָיו הַכְּמוּסִים, שִׁיזְכּוּנוּ עוֹד לְשִׁמְעַ קוֹל הָאֱלֹקִים, בְּהַשְׁגָּה שֶׁל פָּנִים בְּפָנִים.

עא. מָלֵא רַחֲמִים, אֲשֶׁר אֵין זוּלַתְךָ לְגֵאֵל, מְחַל לְשׁוֹכֵן שְׂאוּל, כִּי יִרְבֶּה לְבַקֵּשׁ וְלִשְׂאֵל, וְאֵל יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ כִּי הַקְּשִׁיתִי לְשִׂאֵל, כִּי הֲרִי אֲנִכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ, חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם, אַךְ אַתָּה גְּלִיתָ לָנוּ שֶׁהַתְּנֵא הַקְּדוֹשׁ הַשׁוֹכֵן כָּאֵן הוּא צְדִיק הַדּוֹרוֹת הַנְּרַמְזוּ ב'וֹיג' לְאֶת הָאָבֶן, מֵעַל פִּי הַבְּאֵר, הוּא אֲשֶׁר יָכוֹל לְגַל אֶת הָאָבֶן, מֵעַל לֵב הָאָבֶן, לְהַמִּיס אֶת לִבְנוֹ, וְלְהַפְּכוֹ לְבְּאֵר מִים חַיִּים, בְּבַחֲיִנַת "מַעַיִן גַּנִּים, בְּאֵר מִים חַיִּים וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן", מִן לְבוֹנָא דְמַחָא, וְלְדָלוֹת לָנוּ מִים חַיִּים

מִן הַבָּאָר הָעֲלִיּוֹן, בְּבַחֲיִנַת גְּלִילַת עֲלִיּוֹת וְגְלִילַת תַּחְתִּיּוֹת, "פֶּלֶג אֱלֹהִים מָלֵא מַיִם, תִּכְיֶן דְּגָנָם, בְּרַב־יָבִים תִּמְגַּגְנָה. יִרְעֲפוּ נְאוֹת מְדַבֵּר, וְגִיל גְּבָעוֹת תַּחְגְּרָנָה. לְבָשׁוּ כָרִים הַצֵּאֵן, וְעַמְקִים יַעֲטֹפוּ בָר, יִתְרוֹעְעוּ אִף יִשְׂרָאוֹ".

עב. רבונו של עולם, מרא דעלמא כלא, יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שתזכני להדבק בדברי תורתך, ובפרט בדברי תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, באמרי הזהר הקדוש, ותפתח את לבי ודעתי, עד שאזכה לשמע ולהבין היטב בלבבי את כל דברי תורתך הקדושה והטהורה, תורתך התמימה משיבת הנפש ומחכימת הפתי מאירת העינים העומדת לעד. ואזכה להרגיש היטב נפלאות נעימת אמרי תורתך, עריבת מתיקות חדושי תורתך, הקדושים והנוראים מאד, שגלו כל הצדיקים האמתיים המחיינן כל העולמות, ואזכה להתענג מאור סודותיך ולהנות מזיו פניך, עד אשר אקוץ ואמאס בחיי העולם הזה ובתאוותיו ובהבליו, ויתבטלו כל חיי העולם הזה אצלי לגמרי על ידי עצם ההנאה והתענוג והשעשוע בדברי תורתך הקדושה והנוראה, ובפרט בדברי הזהר הקדוש. כי כל דבריהם חיים וקיימים, נאמנים ונחמדים לעד, "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים", באשר כל דבור ודבור עולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית, מקשר ומחבר וכולל את כל העולמות יחד, ונותן עצות נפלאות לכל דרי מעלה ודרי מטה, כיצד להפיר אותך תתברך ולהתדבק בך באמת, "מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבתך". ואם היינו זוכים להטות אזנינו ולבנו היטב ולשמע היטב אפלו דבור אחד מתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על ידי משה עבדך, ועל ידי כל הצדיקים האמתיים, שהיו בכל דור ודור עד היום הזה - היינו בטלים במציאות.

עג. מי יתן ונשמע ונספית, נטה און ונקשיב לקול הנהר המשקה את הגן, הוא קול תורתך הקדושה, מי יתן ונאזין לקול דברי הזהר הקדוש, אשר כנעימותו לא היתה מזמן לוחות שניות. מי יתן ונדבק באור הצדיק, אשר במתק נעימות זו האיר את כל המחשכים והסיר את כל ההסתרות, בקע לנו את כל הרקיעים והחזיר לנו את כל חלקי הנשמה שאבדו לנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים מחטא עץ הדעת ועד היום הזה, מי יתן ונדבק בצדיק אשר בכח התנוצצותו האדירות משער החמשים, משפיע חסד ורחמים לעם ישראל ולעולם כלו, מי יתן ונתקשר אל הצדיק המלקט את כל חלקי רוח ונשמה מכל העולמות ומכל הדורות, להראותנו עין בעין את ההשגחה האלקית המצויה בכל רגע ורגע.

עד. "אשא עיני אל ההרים, מאין יבא עזרי, עזרי מעם יהוה", המקרבני אל הצדיקים שזכו לבחינת אין, כאבות הקדושים שזכו לבחינות עפר ואפר, כרעיא

מְהִימָנָא שְׂאֵמֵר "וְנַחֲנוּ מָה", הַמְקַרְבְּנֵי אֶל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי שְׁנַת־כֶּסֶה בְּעַפְרָא שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בַּמְעָרָה, וְזָכָה עַל יְדֵי זֶה לְגַלוּת אֶת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת רַחֲמֵיךְ, הַנְּמַשְׁכִּים מִשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה תְּקוּנֵי דִיקְנָא. עֲזָרֵי מַעַם ה', הַמְקַרְבְּנֵי אֶל הַצְּדִיק שְׁזָכָה לְהִיּוֹת קוֹצֵא דְאוֹת ד' ד' "אַחַד", לְצְדִיק שְׁזָכָה לְגַלוּת וּלְהֵאִיר לְכָל בְּאֵי עוֹלָם שְׁבַכְל הַדּוֹרוֹת שֶׁה' הוּא הָאֱלֹקִים (וְאַתָּה שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי = 1115 + 3 מְלִים: שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי = 1118. בְּגַמְטְרִיא: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד"), וְהַמְתִּיק עַל יְדֵי זֶה אֶת כָּל הַכ"ד בְּתֵי דִינִים, שְׁדַנּוּ לְמִיתָה אֶת כ"ד אֲלֶף הַתְּלַמִּידִים, שְׁפָגְמוּ בִּיחּוּד הַתְּחַתּוֹן שֶׁל כ"ד אוֹתִיּוֹת "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד", הַמְרַמְזִים בְּפִסּוּק: "אֵל יֵשֵׁב ד'ךְ נְכֹלִים".

עה. אָנָּא אָב הַרְחֵמִים, רַחֵם עַל כּוֹאֵב וְדוֹאֵב, עַל נְכָאֵב לְבָב כְּמוֹנֵי, הַעוֹמֵד לְפָנֶיךָ בְּיוֹם זֶה כְּעֵנִי בַּפֶּתַח, כְּעֵין שְׁפָחָה אֶל גְּבִירְתָּהּ, כְּעֵין הָעֶבֶד אֶל אֲדוֹנָיו, וְכְעֵין הַשְּׁבוּי וְהַחֲיֵב הַשּׂוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ עַל נַפְשׁוֹ. רַחֵם עַל הַעוֹמֵד עִתָּה לְפָנֶיךָ בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה, וּמִתְחַנֵּן בְּיוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הַקְּדוּשׁ הַשּׁוֹכֵן פֹּה, אָנָּא חוּס וְרַחֵם עָלַי, וַעֲשֵׂה מַחְצָה גְּמוּרָה בֵּינִי וּבֵין הַסְטֵרָא אַחְרָא, שְׁלֵא תַגְשׁ וְלֹא תִקְרַב עוֹד אֵלַי כָּלֵל, אָנָּא הִסֵּר מִמֶּנִּי אֶת הָעֲצָבוֹת, וְגִרְשָׁה מִתּוֹךְ גְּבוּלֵי בְּתַכְלִית הַגְּרוּשׁ וְהַהֲרַחֲקָה, וְיִתְקִים בְּהַּ הפִּסּוּק "מִפְּנֵי שָׂרָה גְּבִרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת", תְּבָרַח הַשְּׁפָחָה, מִפְּנֵי שִׁירְתָּהּ שֶׁל שָׂרָה, שִׁירַת הַגּוֹף וְהַנְּשָׁמָה, מִפְּנֵי הַשִּׁיר וְהַמְּחוּל, הַזְּמֵר וְהַרְקוּדִים. אֲשַׁמַּח וְאֶגִּיל בְּכָל לֵב, אֶפְיוֹז וְאֶכְרַכֵּר בְּכָל עוֹז, עַד שְׁתִּקִּים גִּל' בֵּינִי וּבֵין הָעֲצָבוֹת בְּבַחֲיִנַת "עַד הַגִּל' הַזֶּה", וְאַתָּה בְּעֲצֻמְךָ תִּזְהֵר אֶת הַיֵּצֵר הַרַע וְתִתְרָה בַּסְטֵרָא אַחְרָא, שְׁלֵא יִדְבְּרוּ אֵתִי עוֹד מְטוֹב וְעַד רַע, עַד שְׁאֲזַכָּה לְהַנְצִיל מִיָּדָם בְּשִׁלְמוֹת, וְאוּכַל לְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ בְּיוֹם הַבְּכוּרִים בְּבֵית מִקְדָּשׁ שֶׁל אִשׁ, וְלְהוֹדוֹת לְךָ עַל כִּי פָדִיתָנִי, מֵאַרְמֵי אֲבִד אָבִי, הַרוֹדֵף אַחֲרַי בְּכָל עֵת.

עו. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, זַכְּנֵי לְאוּרוֹ שֶׁל צְדִיק הַדּוֹר וּלְתַקּוּנָיו הַנְּפִלְאִים, זַכְּנֵי לְהַדְּבִק בְּצְדִיק, בַּחֲיִנַת בְּעוֹז, שֶׁהִיָּה זוֹרָה בִּימֵי הָעֶמֶר אֶת גְּרִי'ן (גַּמְטְרִיא גְּרִי'ם) הַשְּׁעוֹרִים, מְבָרַר נְשָׁמוֹת מִמֶּץ וְתָבֹן, הוֹפֵךְ סִבְלַת לְשִׁבְלַת, וּמַעֲלָה מִשְׁעוֹרִים לְחֹטִים, מַחְזִיר נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה, וּמְגִיר גְּרִים מֵאַמוֹת הָעוֹלָם. בְּכַח תְּפִלוֹתָיו, שֶׁהָיוּ בְּבַחֲיִנַת "כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים", הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר: "עַמִּים הָרַ יִקְרָאוּ שֵׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק". וְאֵלוֹ זַכְּנֵי לְתְּפִלָּה שְׁכּוֹז - הָיוּ הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהַתְּפִזּוּ בְּעוֹלָם מִחֻטָּא עַץ הַדַּעַת, בָּאִים מֵאַלְיָהֶם לְלֶקֶט בְּשִׁדּוּתֵינוּ, כְּרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה שְׁבַנְתָּה אֶת מְלְכוּת בֵּית דָּוִד.

עז. אַךְ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים שְׁבַלַת הַפְּכָה לְסִבְלַת, כִּי "לֹא אֵתִי קָרָאתָ יַעֲקֹב כִּי

יִגְעַת בִּי יִשְׂרָאֵל". אוֹיְהָ לָנוּ כִּי נִתְּנוּ כְּתָף סוּרְרֶת, עַד אֲשֶׁר שְׁבִילִים בְּרוּרִים וְנִפְלְאִים הַמוֹלִיכִים לְשִׁבְלִים שֶׁל ח'ט'ים, הַמְתַּקְנִים ח'ט'א עַץ הַדַּעַת וּמִמְתִּיקִים מִנְצַפ"ךְ כְּפוּלִים (גִּמְטְרִיא שְׁעַר"ה. מִנְצַפ"ךְ $\times 2 + 10$ אוֹתִיּוֹת $+ 5$ אוֹתִיּוֹת אֱלָקִים [שְׁרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת] = 575 - שְׁעַרָה = 575), שְׁבִילִים וְנִתְיָבִים הַמְגַלִּים מְדוּת וְשַׁעוּרִים חֲדָשִׁים, הַמְמַשִּׁיכִים אֶת כָּל הַמַּחֲזִין הַקְּדוּשִׁים - הַפְּכוּ לְאַרְחוֹת עֶקְלָקְלוֹת שֶׁל מִשָּׂא וְסָבַל, וְהַשְׁבִּילִת הַפְּכָה לְסִבְלָת.

עת. אָנָּה, אָב חֲנוּן וְרַחוּם, זַכְּנֵי בְיוֹם ל"ג בְּעֶמְרָה, שְׁעָלְיוּ נֹאמְרֵי: "וְתִגְל' מִרְגַל'תִּיּוֹ", לְקַבֵּל אֶת שֵׁשׁ הַשְּׁעוּרִים, שֶׁהֵם כָּל הַמְדוּת הַנִּפְלְאוֹת שֶׁל דָּוִד מְשִׁיחַ: "יִדַּע נֶגֶן; גְּבוּר חֵיל; אִישׁ מִלְחָמָה; נְבוֹן דָּבָר; אִישׁ תֹּאֵר; ה' עֲמוֹ" (שֶׁהִלְכָה כְּמוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם).

עט. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנוּ בְיוֹם הַהֲלוּלָא הַקְּדוּשׁ לְפִיזוּ וּלְכַרְכֵּר בְּכָל עֵז, וְאָרִים אֶת רַגְלֵי וַיְדֵי בְזִמְרָה וּמַחּוּל, עַד שִׁיִּגְיֵעוּ רַגְלֵיךָ בְּרַגְלֵיךָ וַיֹּאמְרוּ כָּל לְאֻמִּים שִׁירָה, וְהָר הַזֵּיתִים יִבְקַע, קוֹל מְבִשֵּׁר וְאוֹמֵר יִשְׁמַע, וּבִשְׁוֹפֵר גָּדוֹל יִתְקַע, וּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ יֹאמֵר שִׁירָה, וְתִבּוֹר וּפְרָמֶל, חֶרְמוֹן וְסִינַי יִפְצְחוּ בְזִמְרָה, וְכָל הָעַמִּים יִרְנְנוּ בְּחֻדוֹהָ, "וְהִלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרְךָ וּמַלְכִים לְנִגְהָ זֶרְחֶךָ". תִּתְגַּלֶּה אֶז קִשְׁת הַבְּרִית בְּכָל הַדְּרָה, וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא כְּעֵשֶׂן תִּכְלֶה בְּאֵשׁ לְהִבָּה, בְּאֵשׁ הַיּוֹקֶדֶת בְּלְבוֹת צְדִיקִים, וּכְקִשׁ יִהְיוּ כָּל הַמּוֹרְדִים עַל יְדֵי אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת שֶׁל כְּסוּפִין.

פ. "וּבְנוּ בְנֵי נֹכַר אֶת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם, וּמַלְכֵיהֶם יִצִּיבוּ אֶת שְׁעָרֶיךָ בְּאֲבָנֵי כְּדָד, לְקְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פִּאֲרָךְ, יוֹמֵם וְלַיְלָה לֹא יִסְגְּרוּ, עַד שֶׁתֵּרְאִי שְׁכָלֶם נִקְבְּצוּ לָךְ, חֵיל גוֹיִם וְהַמּוֹן יָם יִבְאוּ לָךְ, אֲנִיּוֹת תְּרִשִׁישׁ וְעֵיפָה, זָהָב וְלְבוֹנָה מִשְׁבָּא, בְּתֵהֳלוֹת יְהוָה יִבְשׁוּ, בְּנִיךָ בְּחֻצָן וּבְנֵתֶיךָ עַל כְּתָף, מַלְכִים וְשָׂרִים אֲפִיִים אֶרֶץ יִפְלוּ, וְעַל כְּפוֹת רַגְלֵיךָ יִשְׁתַּחֲווּ, וְכָל מִנְאַצְיֶיךָ יִפְצְחוּ בְּתֵהֳלוֹת יְהוָה, וְאִז רְאִית וְנִהַרְתָּ וּפְחַד לְבַבְךָ, לֹא יִשְׁמַע עוֹד חֶמֶס בְּאַרְצְךָ וְשׁוֹד וְשֹׁבֵר בְּגְבוּלֶיךָ, וְקִרְאת יִשׁוּעָה חוֹמַתֶיךָ, וְשְׁעָרֶיךָ תִּהְלֶה, לֹא יִבּוֹא עוֹד שְׁמֵשֶׁךְ וִירִחֶךָ לֹא יֵאָסֵף, וְהָיָה לָךְ יְהוָה לְאוֹר עוֹלָם, וְשָׁלְמוֹ יָמֵי אֲבִלְךָ, וְהָר יְהוָה יִהְיֶה נְכוֹן בְּרֹאשׁ הַהָרִים, וְנִגְהָרוּ אֱלֹהֵי כָּל גוֹיִם, וְהָיוּ מַלְכִים אֲמִנֶיךָ, וְשָׂרוֹתֵיהֶם מִיִּנְיַקְתֶיךָ, אֲפִיִים אֶרֶץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ, וְיִלְחֲכוּ עִפְרָר רַגְלֵיךָ, וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחֲיֶכֶם בְּסוּסִים וּבְרֻכָב, וּבְצַבִּים וּבַפְּרָדִים וּבַכְּרָוֹת עַל הַר קְדֻשִׁי, בִּירוּשָׁלַיִם הַמְּעֻלָּפֶת סְפִירִים. מִי שָׁמַע כְּזֹאת, מִי רָאָה כְּאֵלֶּה, שְׂאִסֶיךָ לְמִשְׁסָה, כִּי תִהְיוּ אַתֶּם אֶרֶץ חֶפְזָה, לֹא יֹאמֵר לְאַרְצְךָ עוֹד שְׁמָמָה, וְלִירוּשָׁלַיִם מְדָבָר, כִּי לָךְ יִקְרָא חֶפְצֵי בָהּ, וְלִירוּשָׁלַיִם תִּהְלֶה", וּבִשְׁם ה' תִּקְרָאֵי אִז, וּבְאוֹר הַצְּדִיק הַנִּקְרָא לְוִיתָן יִבְהִיק אוֹרְךָ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, תִּזְהִיר בְּךָ כָּל חוֹמָה, וּבְאֵשׁ הַצְּדִיק יִבְקַד כָּל לֵב.